

PRIJATELJ

Š T E V. 11
NOVEMBER 1940
LETO XIV

P R I L O G A : *Za pridne roke*

Perzijske preproge, originalno orientalske, ne ponarejene,
nudi na strogo solidni bazi znana domača tvrdka

Ante Grgić „Damask“, Zagreb

PANTOVČAK 114

Stalno zapriseženi izvedenec in ocenjevalec pri kr. okrožnem
sodišču v Zagrebu. Razstavlja na vsakem velesejmu v Ljubljani.
Informacije vsake vrste daje rad in brezplačno.

TA VARSTVENA ZNAMKA
NA STEKLENICI

Vam jamči,

DA STE KUPILI ZA ČIŠČENJE VSEH
KOVINASTIH PREDMETOV, OGLEDAL IN
OKEN PRIZNANO NAJBOLJŠE SREDSTVO

Sidol

katere vsele kemičnih sestavin vse te predmete
ČISTI, POLIRA, OHRANI,
DESINFICIRA

PAZITE NA VARSTVENO ZNAMKO!

Pridobite nam

dve novi
naročnici, pa
dobite lepo
nagrado.

Razpis daril
je na strani 4
prve letošnje
številke

»Žene in doma«.

*Boljši vid
lažje delo in večja
sposobnost z pravilno
pomenjenimi očali
od*

Dipl. optik
Zajec

LJUBLJANA
PASAŽA
NEBOTIČNIKA

Otona Ring-a tekoči lep

Syndetikon
skleji, zlepi, skita vse.

ZAHTEVAJTE ŽIMO SAMO Z ZAŠČITNO PLOMBO
STERILIZIRANO

ZADRUŽNA TOVARNA ŽIME D.D.

NAŠA ŽIMA JE
HIGIJENSKO OČIŠČENA IN
STERILIZIRANA NA PARI 115°C, NE DIŠI,
JE BREZ MAŠČOBE IN FERMENTOV, PO CENI.

Jože Žabjek

KNJIGOVEZNICA
LJUBLJANA
DALMATINOVA 10

Najmoderneje urejena delavnica za vsa
knjigoveška dela. Hitra in točna postrežba
pri nizkih cenah. Izdelovanje posebnih akci-
denčnih vezav po individualnih osnutkih.
Trgovske knjige po naročilu, lastni črtni
stroj za vse vrste rastriranih tiskovin. Izvirne
platnice za »ŽENO IN DOM«

TELEFON 24-87

Rešitev ugank iz 10. štev.

Križanka.

Vodoravno: 1. v, Bogatin, h; 2. Elida, anoda; 3. red, pol, vas; 4. r, Apenini, a; 5. oj, rb, re, on; 6. osa, p, čok; 7. od, ga, ak, ob; 8. c, sanenec, r; 9. ena, ilo, Eva; 10. novc, kinin; 11. a, akacija, a. — Navpično: 1. vedro, ocena; 2. le, jod, no; 3. bira, s, Sava; 4. od, Praga, (pek); 5. galeb, Anica; 6. a, on, p, le, c; 7. tapir, ikona; 8. in, nčke, ji; 9. Novi, o, cena; 10. da, oko, vi; 11. Hasan, brana.

Posetnica.

Učitelj.

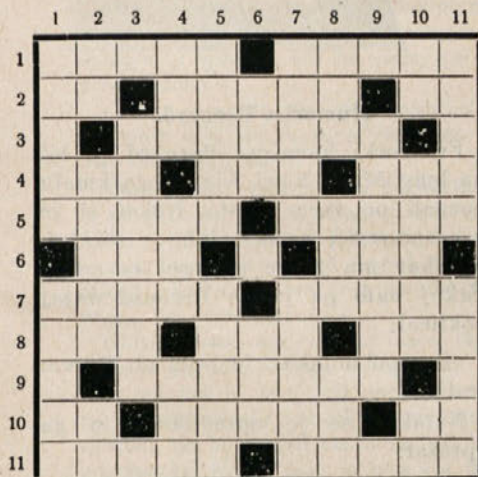
Magičen lik.

Lopov — opera — pehar — oralo — varoš.

Uganke štev. 12

KRIŽANKA.

Vodoravno: 1. vrednotnica, velik ruski reformator; 2. del voza, moško ime, zanikan pom. glag.; 3. predl., potnik, sogl.; 4. lat. pozdr. (obr. žen. ime), konec maše, doba; 5. stopáj, člen naroda; 6. stanje vode, napeljava; 7.

obrtnik, odvodna naprava; 8. naplačilo, kaz. zaim., doba; 9. sogl., ruska dinastija, predl.; 10. pesnitev, hudič, kaz. zaim.; 11. obrtnik, žuželka. — Navpično: 1. slov. pisatelj, živalca; 2. del voza, pastir, predl.; 3. sogl., prodajalec peres, sogl.; 4. žen. ime, žen. ime, žuželka; 5. kem. prvina, pobožni potnik; 6. vrsta klasa, ščavje; 7. nepravi, orient. dvorec; 8. števnik, žen. ime, kaz. zaimek; 9. sogl., prislov (obr.), sogl.; 10. veznik, policist, kaz. zaimek; 11. raztrganec (obr.), svetopis. oseba.

Veriga.

Iz zlogov: ca, ca, ci, ču, da, da, ga, ga, ka, li, li, lo, lo, na, na, nar, nar, pa, ra, ra, ri, ri, sa, ta, ta, va, vo, za, za — sestavi trozložne besede, ki pome-

Velik učinek z malo peneče se zobne kreme ODOL!

Dolgoletne izkušnje so izpričale, da je ODOL najbolj izdatna in najbolj učinkovita zobna krema. ODOL krepi dlesni, uničuje mikrobo, ki povzročajo škodljivo gnulobo, in ohranja Vaše zobe zdrave. Pena zobne kreme ODOL prodre v najbolj srite koticke med zobmi, jih temeljito očisti in napravlja zobe blesteče bele.

1 TUBA ODOL-A VELJA PO KOLIČINI IN UČINKU ZA 2

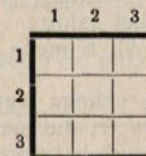
nijo: 1. travnik, 2. dar, 3. orodje, 4. vozilo, 5. žveplenokisla sol, 6. uvozni davek, 7. spaka, 8. zaviralna naprava, 9. tisti, ki računa, 10. cvetlica.

Besede so urejene tako, da je zadnji zlog vsake besede hkrati tudi prvi zlog naslednje.

Zamenjalnica.

Zoran, selo, drevo, neka, komar, Loba, ave, sirar.

Pri vsaki besedi premenjaj črke, da dobiš nove besede. Njih začetnice ti povedo mesec.

Magična zlogovnica.

Vstavi v kvadrate tri trizložne besede, ki pomenijo: 1. nekaj, kar je v zvezi z radijem, 2. ploščad, 3. veliki vrtovi.

Besede se berejo enako navpično in vodoravno.

Ali Vas smem pri tem vremenu spremljati?

Če dežuje ali če piha mrzel veter, tedaj nujno potrebujete NIVEO, da si morete obvarovati kožo. Zato si pred odhodom iz stanovanja nikar ne pozabite namazati obraz in roke z NIVEO! Videli boste, da NIVEA ne zapusti nikakega mastnega sijaja, ker jo koža vsrka vase. NIVEA vsebuje EUCERIT in zato krepča kožno tkivo ter dela kožo odporno. Kljub slabemu vremenu si boste ohranili kožo zdravo, nežno in belo.

MALENKOSTI

◆ O VELIKIH LJUDEH ◆

Šah Nadir.

Perzijski šah Nadir je bil hud trinog. Nekega dne pride na sprehodu mimo starega moža, ki je sedel pod drevesom. Razgovarja se z njim ter med drugim vpraša:

«Povej, kakšen je vladar te dežele! Ali je trinog, ali pravičen in dober?»

Mož odgovori: «Grozovit trinog.»

Šah se začudi: «Ali poznaš svojega vladarja?»

«Ne.»

«Vedi, da sem to jaz. Kaj praviš na to?»

Mož se je prestrašil, potem pa je pomislil in rekel šahu:

«Kaj pa ti? Ali ti mene poznaš?»

«Ne poznam.»

«Jaz sem sin nekega trgovca in sem tak, da sem po tri dni na mesec nor. Ravno danes me je norost spet prijela.»

Šaha je posilil smeh, in je šel svojo pot.

*

Govor.

Ko je švedski grof Königsmark, ki je bil izbran za francoskega poslani-

ka, imel v Parizu svojo nastopno avdienco, je obtičal v skrbno naštudiranem govoru, ki ga je imel v švedskem jeziku. Ohranil pa je hladno kri in, da bi ne pokazal svoje slabosti, je začel govoriti švedski očenaš. In ker se mu je ta zdel prekratek, je dodal še vero. Ves dvor je poslušal, prevzet od tega na videz sijajnega govora, govorjenega z veliko ognjevitostjo in lepim poudarkom. Samo poslanikovo uradništvo se je komaj premagovalo, da ni udarilo v smeh pred vsemi poslušalci.

*

Odposlanec.

Katarina Velika je imela komornika, ki je zmeraj kratko in hitro odgovarjal, ne da bi premišljal. Nekega dne je javljal prihod dunajskega odposlanca in se ni prej poučil o okoliščinah potovanja. Na vprašanje, kako dolgo je bil odposlanec na poti, je komornik kar brez odloga odgovoril: «Osem dni.»

Katarina se je začudila tej neverjetni hitrosti in je hotela vedeti, kod je potoval.

«Čez Frankfurt, Leipzig, Hamburg, Amsterdam,» je brž odgovoril.

«Ampak, ampak, kje pa je ostala geografija?» je menila Katarina.

«Geografija? To je pustil na levi!»

*

Humorist Bernard.

Francoski humorist Bernard je bil na letovišču v Nizzi, kjer so ga kmalu poznali po vsem mestu. Nekoč si je v restavraciji naročil juho z rezanci. Natakarkar mu jo je prinesel in odšel. Takoj nato pa ga je Bernard nazaj poklical:

«Gospod natakarkar, te juhe ne morem jesti.»

Natakarkar se je opravičeval in ga vprašal:

«Morebiti smem prinesiti kako drugo?»

«Kakor hočete. — No dobro, pa mi prinesite 'zeliščno'!»

Toda tudi o tej je rekel Bernard, da je ne more jesti, ter je zahteval poslovodjo.

«Gospod, tudi te juhe ne morem jesti.»

Poslovodja je bil ves zbežan:

«Gospod Bernard, pri nas imamo izvrstne kuharje, ni mogoče, da bi bile naše juhe neužitne. Posebno zeliščno vsi gostje hvalijo.»

«Saj ne trdim, da je juha neužitna ali slaba,» pravi prijazno Bernard, «pravim le, da je jesti ne moremo — ker nimam žlice!»

POT DO USPEHA

Dale Carnegie:

Ljudi je treba prepričati (Nadaljevanje.)

Če nimate kdaj prav, če ste kaj zagrešili ali se zmotili, priznajte!

Stanujem skoraj v središču mesta, zato si pač želim svežega zraka in lepe narave. Najrajši hodim v mestni park, ki prehaja polagoma v gozd. Tam se sprehajam, in sicer z Reksom, svojim malim buldogom. Reks je lep, prijazen pes, in ker na najinih sprehodih redkokdaj koga srečava, ga nimam na vrvi in mu snamem tudi nagobčnik, čeprav je to prepovedano. Nekega dne pa sva srečala v parku stražnika na konju. Stražnika je menda naravnost srbelo, da bi nama obema pokazal svojo veljavnost.

«Kaj pa mislite, da nimate psa na vrvi in ga pustite, da leta brez nagobčnika okrog?» je vprašal. «Ali ne veste, da je to prepovedano?»

«Vem,» sem odgovoril prav ponižno, «toda mislim, da tu zunaj ne more nikomur nič žalega storiti.

«Mislim, mislim — zakon se peklensko malo meni za to, kaj ste vi mislili. Pes vendar lahko lovi vervece ali pa ugrizne kakega otroka. Za danes naj bo! Ampak če vas še enkrat zalotim s psom brez nagobčnika in vrvice, vas bom naznanil.»

Obljubil sem mu, da ga bom ubogal. In sem ga res — vsaj nekaj časa. Toda Reks nikakor ni imel rad nagobčnika, kar mi je bilo docela razumljivo. In zato sva sklenila, da bova spet poskusila hoditi brez nagobčnika. Nekaj časa je bilo vse dobro, potem pa je naju zadela usoda. Reks in jaz sva ravno tekla popoldne po gozdni rebri proti parku, ko se spet nenadejano pojavi pred nama veličanstvo zakona, na konju. Reks je bil nekoliko pred menoj in se je ustavil ravno pred stražnikom.

Zdaj sva bila v godlji, to sem vedel. Zato niti nisem čakal, da bi stražnik začel. Prehitel sem ga in dejal: «Zalotili ste me, priznam, da sem kriv, ne bom se izgovarjal. Pred štirinajstimi dnevi ste me resno posvarili, če bo pes le še enkrat skakal tukaj brez nagobčnika.»

«No,» je menil stražnik presenetljivo prijazno, «saj vem, da psi nimajo posebno radi, če morajo letati z nagobčnikom. Pa tudi tod skoraj nihče ne hodi.»

«To je res, da psi tega nimajo radi,» sem odgovoril, «ampak proti predpisom je to!»

«Takle majhen pes pač prav za prav ne stori nikomur nič žalega,» je odvrnil stražnik.

«Že res,» sem rekel jaz, «ampak za vericami se pa le morda podi.»

«No, da, vi si to morebiti prestrogo želite k srcu,» je menil on. «Nekaj vam bom povedal: vrzite mu kamen po tejle rebri, naj teče za njim, tam ga ne bom videl — in zadeva je rešena.»

Kaj je neki drugega hotel tale stražnik, kakor to, da bi mi dal čutili, da on tudi nekaj pomeni? Hotel je, da priznam njegovo osebnost. Ko pa sem začel sam sebe obsojati, je bilo s tem njegovi samozvesti zadoščeno, in podelil mi je milost namesto obsodbe.

Toda kaj bi bilo, ko bi se bil jaz branil in bi ne bil hotel priznati svoje krivde? Ovadba na policijo — in posledice.

Namesto da bi se torej z njim pričkal, sem že vnaprej priznal, da nimam prav in da sem kriv. Saj sem bil res, in zato je bilo edino pravilno, da sem priznal, in sicer naravnost in odkrito. Tako se je vse lepo izteklo, ker sem jaz priznal njegovo, on pa moje stališče. Nihče bi ne bil mogel ravnati lepše, kakor ta stražnik na konju, ki mi je še pred štirinajstimi dnevi grozil z ovadbo.

Če zaidete kdaj v podobno težak položaj, je vselej bolje, če drugega prehitite in priznate svojo krivdo. Zakaj v vseh okoliščinah je bolj prijetno, če sami sebi kaj očitete, kakor če morate poslušati očitke iz tujih ust. Vse tiste neprijetnosti, ki vam jih je hotel povedati on, si poveste sami — in sicer, še preden začne. S tem ga čisto razorožite. Tako lahko računate 100 proti 1, da bo zelo popustljiv in bo prezrl vaše pregreške; prav tako, kakor je to storil stražnik na konju z menoj in Reksom.

Gospod N. je imel umetniško reklamno podjetje. «Pri risbah za reklamo,» je poudarjal g. N., «mora biti človek zelo natančen.»

Nekatera založništva zahtevajo, da izvrši umetnik njihove predloge v najkrajšem času, in v takih primerih človek kaj lahko prezre to ali ono. Tu mislim na naročnika,

Nekatere naročnice so še vedno v zaostanku z naročnino. Tem je urednica 1. t. m. poslala pismo «Meni so vseč ljudje» in priložila položnico.

ki je naravnost užival, če je našel kako majhno napako. Večkrat sem odhajal iz njegove pisarne ves zagrenjen. Ne zato, ker je kritiziral, ampak, ker je bil tako malenkosten. Nedavno sem mu poslal neko delo, ki sem ga moral v naglici izvršiti. Takoj nato mi je telefoniral in me prosil, naj pridem nemudoma k njemu, češ da sem nekaj napako naredil. Ko sem prišel tja, sem našel prav tisto, kar sem slutil. Položaj je bil strašno neroden. On je bil ozlovoljen in menda srečen, da se lahko pošteno spravi na mene. Ves razburjen, me je vprašal, zakaj sem to in to tako in tako napravil. Odgovoril sem, da sem v tem primeru storil napako in da za to sploh ni opravičila. Že dovolj dolgo sem zanj risal — sem mu rekel — tako da bi moral vedeti, kako on to želi, in moram obžalovati, da sem grešil.

Takoj me je začel braniti in zagovarjati. «Imate prav,» je dejal, «toda navsezadnje ni to nič hudega, je pač...»

Prekinil sem ga: «Vsaka najmanjša napaka šteje in ima svoje posledice.»

Ravno mi je hotel seči v besedo, pa nisem pustil. Hotel sem izkoristiti ugodni trenutek. Zakaj prvič v življenju sem šel sam proti sebi — in to je bil naravnost užitek.

«Ne,» sem rekel, «jaz bi bil moral biti bolj previden. Vi ste mi dajali vedno veliko dela, zato lahko tudi zahtevate natančno izvršitev. Napravil bom risbo še enkrat.»

«Nikakor ne,» je protestiral, «nikakor se ne boste še enkrat trudili —.» Hvalil je moje delo in mi zagotavljal, da si je želel samo to ali ono neznatno izpremembo in da tale mala napaka tvrdki čisto nič ne škoduje — saj je sploh samo smešna malenkost, ki ni vredna, da bi o tem govorila.

Z drugimi besedami: moja samopresoja mu je vzela vso bojevitost. Povabil me je na predjužnik in, preden sva se razšla, mi je dal ček in novo naročilo.

Kdor taji svoje napake, je neumen. Odkrito priznanje svojih napak dviga človeka nad povprečne ljudi. Kadar nimamo prav, kadar kaj zagrešimo — in to delamo večkrat, če hočemo biti poštene — priznajmo takoj in brez ovinkov svojo napako.

Zato si zapomnite, če hočete imeti uspeh pri ljudeh, važno pravilo:

Če nimate prav, priznajte to hitro in brez ovinkov!

Spodaj v predzadnji vrsti je natiskan dolžni znesek.

Prosimo, pogledajte to vsoto in nam jo takoj nakažite. Naročnicam, ki so naročnino že plačale, pa se iskreno zahvaljujemo.

Uprava.

Roke Mete Ponižnove

idela sem jo v kapelici na Žalah. To je bilo najino prvo in poslednje srečanje. Ležala je na odru v beli obleki. Na sivih laseh je imela voščen mirtov cvet. K steni je bil priklonjen pokrov bele krste, okrašen s srebrnimi čipkami in zlatimi okraski. Na listku ob vznožju pokojnice je bilo zapisano: Meta Ponižen, služkinja, stara devet in sedemdeset let.

Z lestence prečudnih oblik je padala električna luč na pokojnični rumenkasti obraz. Skozi drobno razprte veke so se svetlikale ugasle zenice. Tudi ustnice so bile za spoznanje odprte, kakor da bi hotele še nekaj povedati. Stari, koščeni prsti so oklepali križ.

Pogled na mrtvo staro služkinjo me je prečudno ganil: mirtov cvet v sivih laseh, bela obleka in v gubah krila šopek rdečih nageljnov. Bog ve, kdo jih ji je dal, najbrže kdo izmed onih, pri katerih je bila služila. Vse to mi je izdalo njeno življenjsko zgodbo, preprosto in vsakdanjo, vendar po svoje lepo in zanimivo.

Morda ji je bilo petnajst, sedemnajst, dvajset let, ko je od nekod prišla v mesto služiti. Morebiti je prinesla iz svojega rojstnega kraja nekaj svetlih spominov, morda je skrivalo njeno srce hrepenenje po boljšem življenju, kakor je življenje služkinje. Morda...

Najbrž je bila brhka, in so ji ljudje, pri katerih je služila, pravili Metka. Metka je delala. Njene močne roke so bile neutrudljive. Prale so, umivale tla, kuhale, nosile. Neshetokrat so se opekle, dostikrat ožulile. Vse za druge. Leta so počasi kapljala, večrto enaka, podobna, kakor kaplja kaplji. In te kaplje so polagoma pogasile skrivno hrepenenje v Metkinem srcu, da bi postala kdaj kaj boljšega. Metkine roke so delale, delale vse življenje za druge. Ko ji je v srcu umrlo hrepenenje po boljšem življenju, je ostala v njem praznina, ki pa jo je Metka kmalu izpolnila z — vero. Iz vere so Metkine roke črpale nove moči za delo.

Metka je ostarela; spet je bila Meta. Njene roke pa so še vedno prale, umivale tla, kuhale in nosile za druge. Vera v njenem srcu ji je sijala kakor čudovita luč. Vsako nedeljo je v cerkvi poslušala pridige in potem o njih razmišljala. Tako je kmalu bolje poznala nebeško življenje kakor zemeljsko. Imela je nekaj prihrankov. Iz tega denarja si bo kupila vse za tisti njen največji, edini praznik, ko bo morala oditi v večno življenje.

Ta veliki dan se je zmerom bolj bližal. Stara Meta je to čutila. Roke niso bile več krepke in prožne. Prste ji je skrivil revmatizem, da ni bila več tako spretna pri delu in se je gospa dostikrat zjezila nad njo: «Oh, Meta, kako ste nerodni!» Takšne tožbe so seveda Meto bolele, vendar ne tako, kakor pred leti. Vse vezi z zemeljskim življenjem so bile že zrahljane. Meta je mislila samo še na tisti veliki dan. Iz prihrankov je pri Marijini bratovščini kar naprej plačala pogreb boljše vrste. Sama je izbrala krsto in srebrne čipke. Potem je prosila župnika, da bi ji napisal oporoko. Natanko je določila, da mora biti pokopana v beli obleki in z mirto v laseh. Tudi grob mora biti lepo oskrbovan. Imeti mora kamenit križ in na gomili zasajene rdeče nageljne. Vse to naj ji oskrbi cerkev; zato ji zapušča svoje prihranke.

Potem se je umirila in samo še čakala.

V devetinsedemdesetem letu je legla. Toliko dobrih ljudi se je trudilo krog nje in ji hitelo pomagati. Ona pa se je samo čisto mirno smehljala. Saj je dobro vedela, kako je z njo. Gospod jo je poklical, On želi, da pride k njemu njegova mala zvesta služabnica.

Lepo zbrano se je pripravila na smrt in čakala... Dobri ljudje so se še vedno trudili krog nje. Vlivali so ji grenka zdravila v usta. In Meta, ki je bila vajena samo ubogati, je pila zdravila, čeprav je vedela, da je bela božja dekla že v sobi in čaka...

Toda božja dekla je odlašala, čeprav so Metine oči tako prosile. In ko je Meta čakala smrti, so ji misli odhitele v večnost.

Sveti Peter bo najbrž že vedel, da pride, in ji bo odprl. Če bo pa treba malo počakati in trkati, pa tudi nič hudega. Saj se ne bo zgodilo prvič, da bo čakala pred zaprtimi vrati. In potem...

Meta je kar zamežala, ko se je zamislila v rajsko lepoto. Sprva ne bo vedela, kam naj v raju krene. Toda Gospod ji bo gotovo poslal angela. In ta ji bo rekel prijazno: «Metka, Gospod te pričakuje! Pojdi z menoj!»

Prijel jo bo za roko in jo povedel s seboj skozi špalir svetnikov, angelov in blaženih.

Sredi blišča sonca in zvezd, obdan s pojočimi angeli, jo bo čakal Gospod.

«No, Meta, kaj mi boš lepega povedala?» jo bo prijazno nagovoril...

«Gospod,» bo rekla preprosto, «poklical si me, in prišla sem. Vračam ti svoje telo takšno, kakršno si mi dal. Niso se ga dotaknile strasti, le čas in delo za druge ga je izrabilo. Moja življenjska zgodba je preprosta. Če jo hočeš zvedeti, Gospod, poglej moje roke! V teh žuljih, v vseh teh brazdah in brazdicah je zapisana moja življenjska povest. Teh rok ni nikoli nihče pobožal ali poljubil. Ljudem so bile kakor stroj, ki jih je moral ubogati. Kaj vse, Gospod, so te uboge roke morale delati za druge, dokler niso ostarele in izgubile prožnost in moč... Toda saj ti, Vsevedni, to najbrž vse veš...»

Gospod se bo smehljaj, ji pogledal v oči in jo prijazno vprašal:

«Kakšno plačilo želiš, Metka Ponižnova?»

Metka bo ponižno zaprosila:

«Gospod, nič drugega si ne želim, kakor malo počitka.»

In Gospod bo dejal: «Tvoja želja je izpolnjena, Metka Ponižnova.»

Potem jo bo angel spet spremljal mimo kora zveličanih. Med njimi bo videla prenekaterega znanca. Najbrž bo kje tudi stara, sitna gospa Adelajda, tašča Metkine predzadnje gospodinje, ki so ji Metkine roke morale trikrat na dan masirati protinaste ude. Tam na zemlji je ta gospa zahtevala, da ji Metka pravi milostljiva gospa baronica in jo onika. V raju pa ni takšnih navad. Tam ni ne baronov ne služkinj. Vsak je samo zveličana duša. Morda bo kdaj naletela celo na svojo mater ali katero izmed sester. Kaj, vse bi druga drugi lahko povedale! Ogledala si bo tudi zборе malih krilatcev. Med njimi sta prav gotovo mala nesrečna dvojčka Ciril in Metoddek, ki so jima Metkine roke morale sešiti mrtvaški srajčici. Cirila in Metodka je Metka pestovala, ko ji še ni bilo dvajset let. To je bila njena prva služba v mestu. Pobrala ju je kužna bolezen. Kdo ve, ali jo bosta še spoznala?

Prvi dan mrtvih po moževi smrti.

In potem, aa, — počivala bo. Slonela bo na mehkih blazinah, poslušala angelsko petje in počivala.

Ko se bo spočila in se nagovorila z znanci, se bo morala pa spet ozreti po kakšnem opraviilu. Saj drugače ne bo strpela... Če sama ne bo ničesar našla, bo prosila dobrega angela, da bi ji pomagal pri tem:

«Rada bi spet kaj delala, nisem navajena tako lenariti. Pospravila bi kaj ali pometla. Tudi likati znam lepo...» In dobri angel pojde in ji izpolni željo.

Morda ji bo prinesel celo z zlatom pretkano Gospodovo haljo, da bi jo zlikala...

Tako so Metine misli potovale po raju. Njene ugašajoče oči so zrle nekam daleč, usta so se blaženo nasmehnila.

Tedaj je božja dekla neslišno pristopila k Metini postelji.

Drugi dan so staro služkinjo Meto oblekli v belo obleko in ji pripeli voščen mirtov cvet v lase. Tako so izpolnili njeno željo. Praznična kakor nevesta je stopila pred svojega Gospoda...

Pod težkim bremenom.

Jeanne Galzy:

Posmrtna FOTOGRAFIJA

— He, je zaklical moški, ki je stopil v vežo, kaj ni nikogar doma?

Fotografova koliba je stala tik cerkve. Ta njen položaj je imel izvestne prednosti, ker je vsega spoštovanja vredni obrtnik-umetnik na ta način lahko slikal kar na cerkvenih stopnicah novoporočene pare in nežne prvoobhajance.

Iz kolibe se je oglasil ropot. Odprla so se vrata v atelje, iz katerega se je prikazal, ves oblit z lučjo močnih žarnic, mojster fotograf. Bil je še mlad. Njegovo suho in predolgo telo je bilo oblečeno v siv delovni plašč, ki ni bil brez madežev od različnih kemikalij.

— Kaj pa želite, prosim, gospod?

Vstopivši moški je pogledal najprej po stenah, na katerih je viselo polno povečanih posnetkov, s prezirom ošinil novoporočence, brž smuknil z očmi čez prvoobhajance, pregledal portrete starejših oseb in še kar naprej nekaj nervozno iskal.

— Prišel sem, je naposled pojasnil, zaradi neke mrtvaške fotografije.

— Posmrtne fotografije, ga je popravil fotograf. Teh nikoli ne razstavljam. Ženske so včasih le preveč razburljive! Imam pa lepo vrsto vzorcev!

Pokazal je na mizi velik, diskretno zaprt album.

— Blagovolite prelistati zbirko in si izbrati pozo: celoten posnetek ali samo glavo. Od spredaj, od strani, tričetrtinski? Če pa razpostavimo okrog pokojnika tudi njegove žalujoče ostale družinske člane, potem je slika za 25 odstotkov dražja. So pa to vsekakor zelo ugodni pogoji, ker imate pri tej priložnosti skoraj za isto ceno portrete vseh, kajne?

— Nisem vedel, da je zadeva tako zapletena. Žena pa mi ni nič posebnega naročila. To je namreč za njeno mater.

— Za vašo gospo taščo, je svečano povzel fotograf. Če gre za starejšo

osebo, potem je pač treba kaj resnejšega. Takole, recimo. Rožni venec v rokah, glava malo dvignjena in od spredaj. To je vsekakor bolj laskavo za priletnejše ljudi. Dodamo lahko tudi vence, zlasti če fotografiramo od vznožja, oziroma — hočem reči — vso sobo. Za doprsno sliko bi bilo vse to seveda nepotrebno. Toda doprsna slika, saj si jo lahko mislite, ni nikoli tako živa. Vsi odjemalci so vselej bolj zadovoljni s skupinskim posnetkom.

— Tudi meni je skupinski posnetek bolj všeč, je dejal naročnik. Se bo vsaj videlo, da smo vse lepo uredili. Napravili boste skupino, to se mi vsekakor zdi ugodnejše. Zdaj pa stopim brž še po venec. Jutri bodo trgovine zaprte. Prav zato sem se tudi že danes oglasil pri vas.

— O, ga je prekinil fotograf, v nujnih primerih pridem ob vsakem času, samo naročiti me je treba. Nocoj mi je pa to jako ugodno. Jutri grem namreč na lov. Zdaj je doba črnih divjih rac. Imam čoln na bregu ribnika.

— Neverjetno! je navdušeno vzkliknil klient, kako se to vse lepo ujema! Tudi jaz hodim vse nedelje na lov.

Jesen je prišla.

Zato mi je rekla žena: «Tone, opravi vse že danes, da si ne boš jutri pokvaril veselja!» In ker smo v pisarni v soboto popoldne prosti, se je vse uredilo kakor nalašč. Torej, na svidenje, gospod! Slike naj bodo tako velike, kakor v tem albumu. Da bo dobro videti ubogo ženo! Moj naslov je: Mali trg šte. 12. Tretje nadstropje desno. Vprašajte za Logarja.

— Takoj bom zaprl atelje in prišel k vam.

— Še po venec grem, je rekel Logar. Napis utegne vzeti nekaj časa. Pridite čez dobro uro, to bo bolj gotovo.

*

Ko je šel pozneje fotograf po stopnicah stare hiše na Malem trgu št. 12, se mu je zdelo, da ga že vse radovedno pričakuje. V vsakem nadstropju so ženske odpirale vrata, in otročad je kuštravih glav zijala v fotografa in njegov aparat. Iz enih vrat se je zmuznil deček in se jel tik za mojstrovimi petami vzpenjati. Nemara domači sploh niso bili opazili njegovega poba, ker ga nihče ni klical nazaj. Zato je deček možato sledil fotografa stopnico za stopnico in se ustavil pred

vrati Logarjevega stanovanja v tretjem nadstropju na desni.

Mojster je narahlo pozvonil. Prikazala se je ženska. Bila je mlada in razmršena, oblečena v svetlikasto jutrnjo haljo.

— Oh, je dejala z zadoščenjem. Vse gre dobro. Moj mož se je pravkar vrnil z vencem.

Potem je prišla dečka: «No, Dolfek, ali si radoveden, kako bo? Pa pojdi še ti!» In ga je potegnila v pred-sobo.

Stanovanje je bilo skromno, a snažno.

— Peljala vas bom v sobo! je predlagala gospa.

Fotograf je šel za njo. Bil je take tlake navajen. Videti enega mrliča manj ali enega več, mu je bilo kaj malo mar, nadvse skrbno pa si je vselej prizadeval, da bi ohranil svoj dobri strokovni glas, ki mu je v mestecu vzdel častni in dobičkanosni priimek «fotograf mrličev».

Mlada gospa je počasi odpirala vrata.

— Tone, je poklicala.

Mož je brž priteknel.

— Brez dvoma, je pomislil fotograf, se boji sama v sobo k pokojni materi.

In so vsi vstopili.

Starka je ležala v postelji, pokrita z odejami. Glava ji je počivala na visokih blazinah. Pri njej je čula soseda. Na peči se je v železnem loncu kuhala kava. Fotograf je postavil svoj aparat, snel pokrovček z leče, se ogrnil s črno ruto in jel opazovati pokojnico.

— Najboljša bo od spredaj, je rekel. Potrebujem pa pručico, da bom lahko aparat malo dvignil.

— Venec je tu, ga je spomnil gospod Logar.

Bil je lep venec iz steklenih okraskov, ki so pritajeno svetili v mračni sobi. Na vijoličastem traku pa se je belil turobni napis: Zadnji pozdrav. Položili so venec na posteljo in previdno pogladili odejo pod njim.

— To bo imenitno, je odobril fotograf. Potem je zlezal na pručico in si dajal opravka z objektivom.

Soseda se je bila odstranila. Mali Dolfek je stal pri vratih in od začudenja kar ni mogel zapreti ust.

— Gospod in gospa, zdaj pa prosim! Vsak na eno stran postelje, da bo lepa skupina!

Treba je bilo ležišče malo premakniti od stene, da se je gospa lahko po-

stavila k postelji. Mož pa je stopil k vzglavju.

— Ena, dve, tri! je štel fotograf in zasvetilo, zablisnilo se je.

Zasvetilo, zablisnilo se je, in prav tisti hip je nekdo zakričal. Zakaj star-ka se je bila dvignila z blazin.

— Kaj se pa godi pri nas? je vprašala čisto naravno.

— Moj Bog! je vzkliknila gospa Logarjeva, mama je vstala od mrtvih!

Pokojnica je s svojimi okroglimi očmi začudeno gledala aparat, ki je bil namerjen na njeno posteljo, venec na njenih odejah, hčerko in zeta ob vsaki strani vzglavja in na pručici stoječega neznanca.

— Eh! Kaj hočete? je razlagal gospod Logar fotografu, ko sta se srečno izmuznila v predsobo, kdo bi bil pričakoval kaj takšnega? Zdravnik nam je zagotavljal, da ne bo preživela dneva. Ko sem vas prišel iskat, je bila že skoraj mrtva.

J. Kučera:

ŽIVLJENJE SE RODI

Na oknih je veter gibal z belimi zastori. Zora jih je zamišljeno opazovala.

«So kakor nežne bele ljubice,» je sanjala, «in veter je divji ljubček.» Položila je roke na kolena in hitro zaprla oči.

«Kakšne čudne misli imam! Ampak to je zaradi tega, ker že tako dolgo nisem bila zunaj. Že skoraj ne vem več, kakšne so poti v parku, kadar pada listje in se rdečijo javori. Niti več ne vem, kako divje piha veter na polju in kako diši, kadar se zunaj na žerjavici peče krompir. — Ne morem iti od nje. Bojim se. — Kaj če bi me klicala, če bi me potrebovala...»

«Zorka,» je rekel zdajci nežen, tih glas, «zapri, prosim, okno. Zrak je že tako mrzel.

Deklica je brž vstala. Zastori so se dobričavo dotaknili njenega drobnega obrazka, potem pa so se umirili za zaprtimi okni.

«Tale zrak — tale mrzli, vlažni zrak... to je že jesen, Zorka?»

Deklica se je približala postelji. Bila je vitka, drobna in je imela hrepeneče mlade oči.

«Koliko ljubezni je v teh očeh!» je pomislila žena na postelji. «Komu jo bo dala, ko mene ne bo več?»

«Jesen je že, mama,» je tiho rekla Zora. «Veš takšna lepa, mirna jesen z visokim nebom in sončnicami po vrto-vih. — In v drevoredu je gotovo polno kostanja po tleh... Ali se spominjaš, kako sva ga pobirali, ko sem bila še čisto majhna? In doma si iz kostanj-jev naredila princeso in vruga, čarovnico, kralja — kako lepo je bilo vse to...»

Žena na postelji se je sanjavo nasmehnila.

«Spet pojdeva skupaj v kostanjev drevored, mama,» je veselo nadalje-

— Skoraj? se je začudil fotograf.

— Eh! je dejal gospod Tone, skoraj ali popolnoma, to ni bilo za fotogra-fijo prav nič važno. In v nedeljo sem hotel imeti mir. Saj veste, da uradnik nima toliko prostih dni, da bi jih kar skozi okno metal!...

*

Tako se je stara gospa Tereza izmuznila smrti. Zakaj, kdo ve, brez tega pretresa bi se nemara ne bila nikoli zbudila iz svoje globoke neza-vesti.

V ne majhno presenečenje zeta in hčerke je živela še več let. In napo-sled jima takrat, ko se je togotna starka vendarle preselila na boljši svet, niti ni bilo več dano, da bi se mogla potolažiti s prezgodnjo posmrtno foto-grafijo, ker sta se bila tako postarala, da nista bila ne on ne ona več po-dobna samemu sebi.

Prevedel d'Artagnan.

vala deklica. «Čez nekaj dni pojdeva zopet skupaj...»

Zvečer ju je avto peljal skozi drevored v bolnico. Drevesa so se gibala v modri temi, in njihove veje je veter razgugal v pesem tesnobe in nade.

«Kakor moje srce so,» si je mislila deklica in boječe pogledala beli obraz žene zraven sebe. «Boje se, molijo in koprnijo —»

V bolnici se je bala tišine, bala se je rumene luči, bala se je belih vrat, za katerimi so tiho stokale in bedele bolnice. Stala je sama na mrzlem hod-niku in tiščala roke v žep. Sestra je šla mimo nje. Imela je povešene oči in se je deklici nekoliko nasmehnila.

«Jaz sama nič ne vem, dekle — vsak čas pride gospod doktor.»

Koliko mučnih, dolgih trenutkov je minilo, preden je prišel iz belih vrat. Imel je mirne oči in utrujenost na ustnicah.

«Strašno mu verjamem,» si je mislila deklica, «če reče morda — stek-la bom ven proti vetru, da se ne za-dušim od nade in sreče —»

In potem ji je nekaj mrzlega seglo na prsi in jih stisnilo. Ni mogla dihniti, ni mogla najti svojega glasu —

Gledal jo je, a ni mogel izpregovo-riti. Bil je še premlad, preveč občut-ljiv za človeško boleost in človeški obup.

«Moj Bog,» si je mislil, «zakaj sem tako brez moči! Zakaj nisem mogel pomagati tisti ženi tam!? Samo gledati sem mogel, kako težko diha. Saj sem vendar hotel vračati ljudi v življenje, v radost, ne pa jih videti, kako umi-rajo. In zdaj ta deklica pred menoj. — Kakšna obupna boleost ji je v očeh

Stopil je k njej in jo sočutno prijel za ramo.

Na hodniku se je pojavila sestra:

«Gospod doktor — tista žena na šte. 16. rodi.»

Hitro je odvedel deklico v svojo sobo.

«Počakajte tukaj name.»

Na hodniku je že čakala sestra, in v operacijski sobi so gorele že vse luči. Vrata so priguševala krike, toda deklica jih je vendar slišala. Sklonila je glavo v dlani, iz oči so se ji udrle solze.

Zdravnik že ni več mislil nanjo. Žena na šte. 16. je bila težak primer. Na čelo so mu stopile drobne kapljice potu, oči so ga pekle od utrujenosti. — Pogled sestre je že izgubil vero v življenje otroka in žene. Zdravnik pa je ni hotel izgubiti. Otrok je bil na svetu. Privedel ga je v življenje — njegovo srce je tolklo od vznemirje-nja in utrujenosti, ko je otrok prvič zajokal. Potem se je vrnil k ženi. Roke se mu niso niti zatresle, ko ji je dajal injekcijo. Dihnila je in odprla oči. Nasmehnil se ji je.

«Vse je v redu,» je rekel tolažeče.

Otrok je venomer slabotno jokal. Stopil je h košari, v kateri je otrok ležal. Zunaj je že vzšlo sonce.

«Lep deček!» se je nasmehnila sestra.

«In živi prav za prav le po vaši za-slugi, gospod doktor.»

Z njegovih ust sta hipoma izginili žalost in utrujenost.

«Življenje,» si je mislil, «ni umira-nje — ampak večna roditev. Večna roditev je življenje...»

Pred njim v košari je ležal otrok, iz katerega bo zrasel človek. Morda dober, velik človek.

Zdravnik se je ozrl na svoje roke. Šele zdaj so se mu tresle.

Potem se je spomnil na drobno de-klico in hitel k njej.

Spala je v njegovem naslanjaču. Odprla je oči, ko je vstopil.

«Pojdite z menoj,» je dejal in jo pri-jel za roko.

Otrok je že spal. Imel je rdeča na-šobljena usteca in ljubko nagrbančen obrazek. Sklonila sta se nadenj. V de-kličinih mladih očeh se je razgorela čista, sladka nežnost.

«Vaša mati je danes ponoči umrla,» je rekel tiho, «in tale otrok se je rodil.»

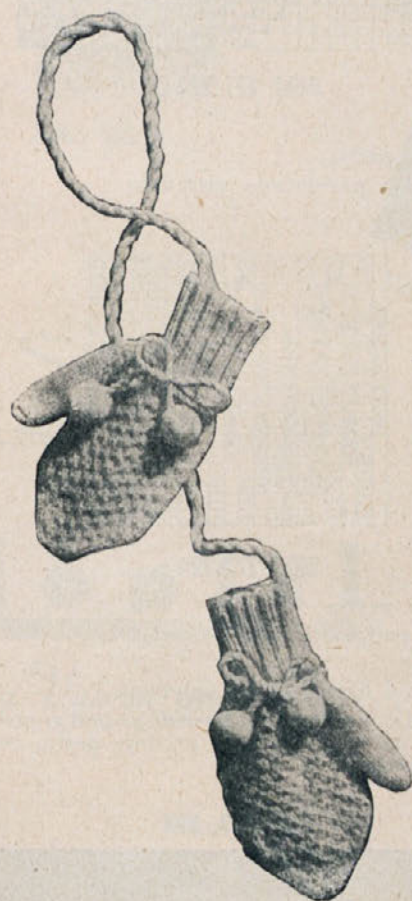
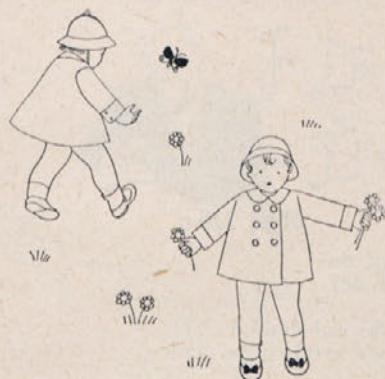
Dolgo je zrla na drobčkani rožnati obrazek in molčala.

Potem je pogledala zdravnika čisto, iskreno.

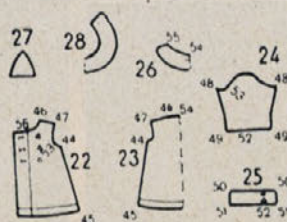
«Tudi jaz sem hotela umreti danes ponoči,» je dejala, «toda zdaj sem do-dojala nekaj velikega in lepega. In s tem sem prav za prav dojela vse —»

Odšla sta ven. Vodil jo je trdno in nežno za roko. Deklica je zrla za son-cem. Nebo je bilo visoko, in na vrtu bolnice so se pripogibale k tlom pre-dozorele sončnice.

Tiho je padalo listje, in drevesa so se sklanjala drugo k drugemu. Ko je iztegnila roko, da bi jih pobožala, je začutila, kako polje pod hrapavo skor-jo njihovih vej daljno novo življenje. — Življenje, ki se večno rodi z večnim umiranjem iznova, vedno iznova...

Slika 219

Slika 219 a

Za pridne roke

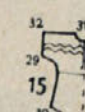
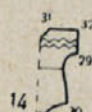
**11/12
1940**

Slika 220

Slika 221 a

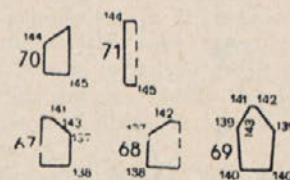

Slika 222 a

Sliki 221, 222

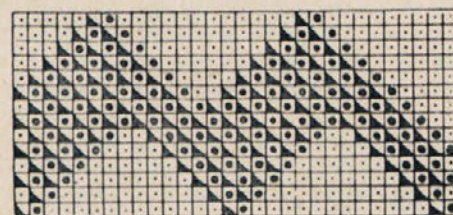

Za MAMINEGA SINČKA

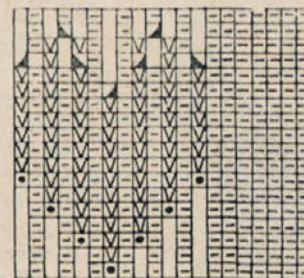
Slika 220 a

- 67 prednji del
- 68 zadnji del
- 69 rokav
- 70 stranski del čepice
- 71 polovica sred. dela čepice

Sliki 221/222 b

- ovoj
- desna petlja
- 1 petljo prevlečeno snemamo

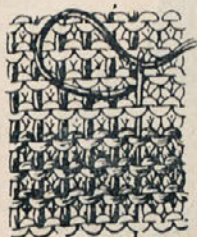

Sliki 223/224 a

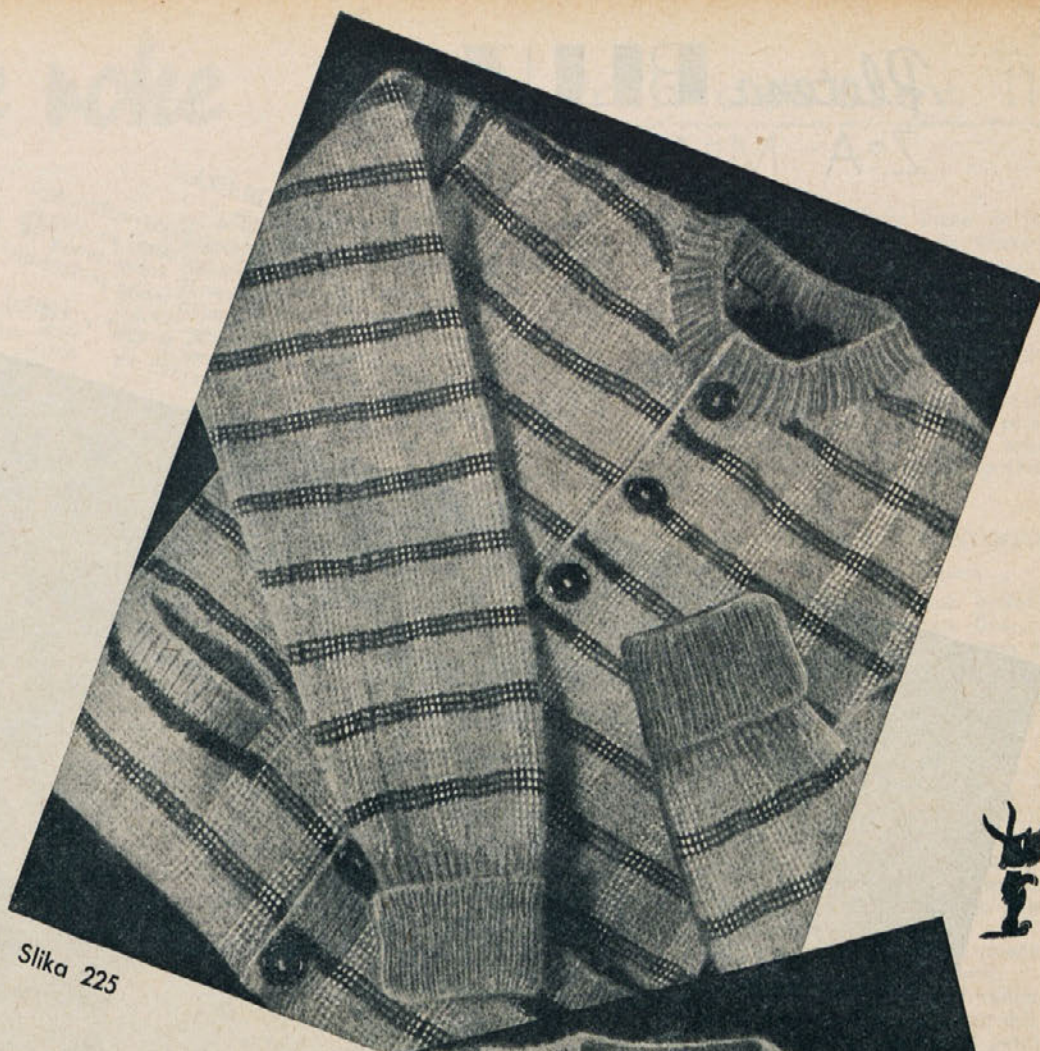
- desna petlja
- leva petlja
- ovoj
- 2 petlji hkrati desno spletemo
- 1 petljo predenemo, naslednjo petljo podpletemo in potegnemo predeto petljo čez podpleteno

Sliki 223, 224

Slika 225 a

Slika 225

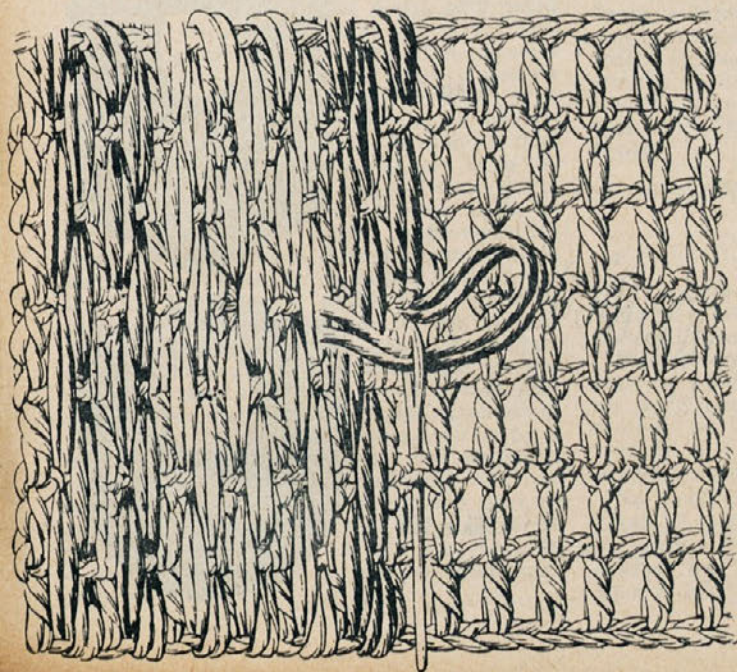

Dve topli

jopici

za Vašega moža——

Slika 226 a

Slika 226

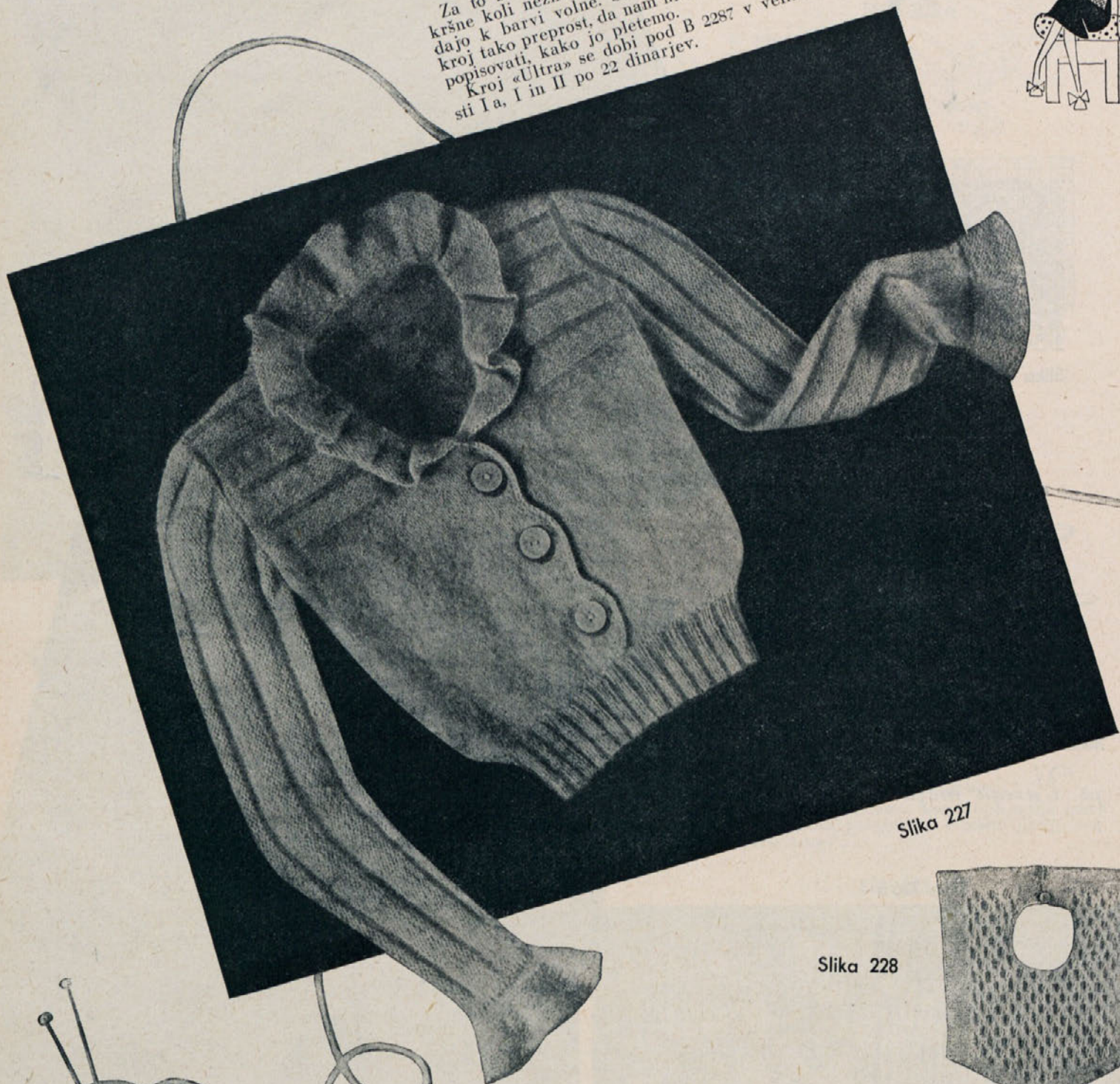
Pletena **BLUZA**

Z♥A M♥A♥M♥I♥C♥O

PLETENA BLUZA. (Slika 227.)

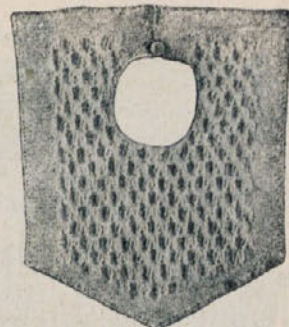
Za to bluzo izberemo angorsko volno kakršne koli nežne barve in gumbe, ki se podajo k barvi volne. Slika je tako jasna in kroj tako preprost, da nam ni treba podrobno popisovati, kako jo pletemo.

Kroj «Ultra» se dobi pod B 2287 v velikosti I a, I in II po 22 dinarjev.

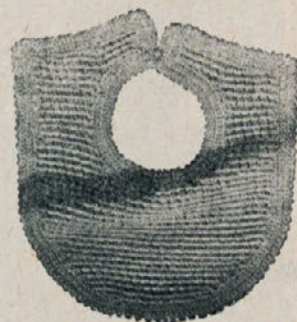
Slika 227

Slika 228

2 slinčka za hčerko

Slika 229

PLETEN PLAŠČEK S KVAČKANIM KLOBUČKOM IN PALČNICE.

Slike 219, 220, 221.

Za plašček in klobuček potrebujemo približno 400 g srednjedebele bele volne, dve dolgi pletenki, kvačko, 6 večjih in 7 manjših gumbov, za palčnice pa 25 g volne in pet kratkih pletenk.

Plašček.

Osnovni vzorec (število petelj mora biti deljivo s 4):

1. in 2. vrsta: Izmenoma po 2 desni in po 2 levi petlji

3. in 4. vrsta: Izmenoma po 2 levi in po 2 desni petlji.

Te štiri vrste potem neprestano ponavljamo.

Plašček delamo po kroju, ki je v pomanjšani velikosti na sliki 219 a.

Oba prednika in zadnik pričnemo na spodnjem robu, kjer pletemo najprej 3 cm visoko na licu in na narobni strani desno.

Rokav pričnemo nad zapestkom takoj v osnovnem vzorcu. Zapestke pletemo posebej, in sicer na licu in na narobni strani desno, ter jih potem, ko obrobimo vse robove z gostimi petljami, k rokavu prišijemo. Za okras prišijemo na vsak rokav po 2 gumba.

Ovratnik pričnemo na prednjem robu in ga pletemo sem in tja desno.

Klobuček.

Pričnemo ga na vrhu oglavja z obročkom iz zračnih petelj in kvačkamo v krogu s samimi gostimi petljami, ki jih vbadamo skozi oba člena prejšnje vrste. Dovzamemo na štiri mestih tako, da naredimo v eno petljo po 2 gosti petlji.

Krajevece kvačkamo v vrstah sem in tja in jih zaokrožujemo na ta način, da v vsaki vrsti po večkrat dovzamemo. Ko so narejeni, jih sešijemo in prišijemo k oglavju.

Podbradni trak je sestavljen iz dveh kosov, ki sta po $1\frac{1}{2}$ cm široka. Eden je dolg 6 cm, drugi pa 21 cm; spenjamo ju z gumbom. Ta trak kvačkamo počez z gostimi petljami.

Oglavje podložimo z lahko svilo.

Palčnice.

Nasujemo 44 petelj in spletemo najprej $4\frac{1}{2}$ cm visoke zapestke v rebrastem vzorcu (izmenoma po 2 desni in po 2 levi petlji). Nato naredimo vrsto luknjic, v kateri pletemo izmenoma po 2 desni petlji, po 2 petlji pa hkrati desno spletemo in po enkrat ovijemo. Dalje pletemo v krogu dlan, in sicer notranjih 22 petelj desno, 22 petelj hrbta pa v istem vzorcu kakor plašček. V četrti vrsti dovzamemo pred prvo petljo in za njo po 1 petljo tako, da podpletemo prečno nit med dvema petljama desnozasukano. Tako se pričena kozica za palec, ki jo pletemo desno in za katero dovzamemo na enak način še štirikrat, in sicer v vsaki tretji naslednji vrsti na obeh koncih dovezitih petelj. Nato napravimo 4 vrste, ne da bi kaj dovezli, potem pa dosujemo 4 petlje med enajstimi petljami kozice in spletemo na teh 15 petljah palec iz samih desnih petelj. K petljam dlani naberemo še 4 petlje, ki smo jih dosnuli za palec, ki jih pa v prvih vrstah spet enakomerno snamemo. Notranjo stran dlani pletemo še dalje desno, zunanjo stran pa v istem vzorcu kakor plašček. Pri nadprstju snamemo v vsaki drugi naslednji vrsti na štirih mestih, in sicer po prvi petlji prve in tretje ter pred zadnjo petljo druge in četrte pletenke, dokler nam ne ostanejo samo še 4 petlje, skozi katere potegnemo potem utrpano nit.

Drugo rokavico delamo obratno. Nazadnje napeljemo skozi luknjičasto vrsto v zapestju 35 cm dolgo vrvco in prišijemo na vsak konec te vrvice po en čopek. Na rob vsake rokavice prišijemo po en konec 80 cm dolge vrvice, ki jo obesimo otroku okoli vratu, da ne more izgubiti rokavic.

KVAČKANA JOPICA IN ČEPICA.

(Slika 220.)

Za dveletnega otročička potrebujemo za jopico približno 100 g, za čepico pa 50 g tanke bele volne, dalje potrebujemo vseskozi enako debelo kvačko, 1 m vrvice in nekaj niti različnih barv za vezenje.

Jopico in čepico kvačkamo v tuniškem vvodu.

1. vrsta: Tjagrede naberemo iz druge in iz vsake naslednje zračne petlje nasnutka s po enim ovojem po 1 zanko; nazajgrede pa snamemo z enim ovojem najprej samo 1 zanko, dalje pa snemamo po 2 zanki hkrati s kvačke.

2. vrsta: Tako kakor prva vrsta, samo da nabiramo zanke tjagrede iz drugega in vsakega naslednjega navpičnega člena spodnjih petelj.

Drugo vrsto potem neprestano ponavljamo.

Jopica.

Oba prednika in zadnik kvačkamo po kroju vsakega zase. Na poševnem robu raglanskih rokavnih izrez skrajšujemo vrste tako, da naredimo v prvo petljo na začetku vrste po 1 verižno petljo, na koncu vrste pa ne kvačkamo čez zadnjo petljo. Nazadnje obkvačkamo poševne robove posameznih delov z verižnimi petljami.

Rokav pričnemo pri zapestju in dovzamemo ob stranskih robovih tako, da naberemo na začetku in na koncu vrste večkrat poleg robne petlje še po 1 zanko iz prečnega člena spodnje petlje. Potem obkvačkamo vse robove z gostimi petljami.

Ko so vsi deli narejeni, jih sešijemo in vezemo s križci pisano plaso na prednjih robovih jopice in po sredi rokavov.

Nazadnje skvačkamo okoli vratne izreze še vrsto navadnih stebričkov, na te pa vrsto zobcev, nakar naredimo na desnem predniku zanko, na levega pa prišijemo gumb.

Čepica.

Čepica je sestavljena iz dveh stranskih in iz srednjega dela. Vse tri dele kvačkamo po kroju v tuniškem vvodu. Ko so narejeni in sešiti, vezemo na srednji del pisano plaso s križci, ob vratu pa kvačkamo vrsto navadnih stebričkov in rob pri tem nekoliko nabiramo. Skozi to vrsto stebričkov napeljemo potem vrvco, ki ima na vsakem koncu po en čopek.

PLETENA JOPICA Z ZOBČASTIM VZORCEM.

(Slika 221.)

Za polletnega otročička potrebujemo nekako 80 g belega bombaža števil 4, dve dolgi pletenki, kvačko in $\frac{3}{4}$ m svilenega traku.

Stan jopice pričnemo na spodnjem robu. Najprej pletemo 1 cm visoko sem in tja desno, nato naredimo vrsto luknjic, dalje pa pletemo na licu desno, na narobni strani pa levo, le po 5 petelj na obeh zadnjih robovih pletemo vseskozi desno.

Na prsih ima jopica zobčasto preslegasto plaso, ki jo pletemo po narisku na sliki 221b, in pazimo pri tem na to, da pride ovoj za srednji zob na sredino prednika. Za vsak vzorčni oddelek potrebujemo po 14 petelj.

Od začeka rokavnih izrez dalje delamo stan jopice v treh delih. Za vsako rokavno izrezo zazankamo približno po 2 petlji.

Rokav pričnemo na spodnjem robu. Ko naredimo za zapestek 4 cm v rebrastem vzorcu (izmenoma po 1 desna in po 1 leva petlja), pletemo dalje rokav po kroju na licu desno, na narobni strani pa levo.

Nazadnje napravimo okoli vratne izreze vrsto navadnih stebričkov in obkvačkamo vratno izrezo in rokave še z zobci. Skozi vrsto stebričkov napeljemo potem svileni trak.

HLAČNA OBLEKICA Z ZOBČASTO PLASO.

(Slika 222 desno.)

Za te hlačke potrebujemo približno 100 g srednjedebele mehke volne, dve dolgi pletenki, kvačko, 1 cm dolgo vrvco in enajst majhnih gumbov.

Zobčasto preslegasto plaso pletemo kakor pri jopici na isti sliki po narisku na sliki 222 b.

Prednik pričnemo spodaj v koraku, kjer pletemo najprej nekaj vrst sem in tja desno, tako da naredimo hkrati 5 gumbnic, dalje pletemo na licu desno, na narobni strani pa levo. V pasu pletemo 4 cm visoko sem in tja desno in naredimo na sredini te plase vrsto luknjic, skozi katere napeljemo potem vrvco s čopkoma.

Zadnik delamo tako kakor prednik, samo da ima na sredi hrbta razporek.

Ko sta oba dela sešita, obkvačkamo hlačnici z gostimi petljami, v koraku zadnika pa naredimo več vrst gostih petelj. Na ta rob prišijemo potem gumba. Vratno izrezo in razporek obrobimo z 2 vrstama gostih petelj. Pri tem preskočimo za gumbnice na levem robu razporka v prvi vrsti gostih petelj šestkrat po več petelj z zračnimi petljami, v naslednji vrsti pa kvačkamo tudi na te zračne petlje goste petlje.

Nazadnje prišijemo gumba in napeljemo vrvco s čopkoma.

PLETENA OTROŠKA JOPICA IN HLAČKE S SRČASTO PLASO IN ČEVELJČKI.

(Sliki 223, 224.)

Jopica.

Za polletnega otročička potrebujemo za jopico približno 75 g merceriziranega bombaža, dve primerni pletenki, kvačko in $\frac{3}{4}$ m svilenega traku.

Srčasti vzorec na prsih, ki je visok 18 vrst in pri katerem mora biti število petelj deljivo s 13 (obe robni petlji nista všteti), pletemo po narisku na sliki 223/224 a.

Stan jopice pričnemo na spodnjem robu, kjer pletemo 1 cm visoko na licu in na narobni strani desno, potem pa naredimo vrsto luknjic. V tej vrsti izmenoma po enkrat ovijemo in po 2 petlji hkrati desno spletemo. Dalje pletemo do plase s srčastim vzorcem spet sem in tja desno. Srčasta plasa se pričena z vrsto luknjic, nato naredimo še 3 vrste desnih petelj, potem pa pletemo po narisku. Na vrhu plase naredimo spet 3 vrste desnih petelj in vrsto luknjic. Na začetku rokavnih izrez zazankamo po 2 petlji, nakar pletemo jopico v treh delih.

Rokav pričnemo pri zapestju. Ko naredimo zapestke v rebrastem vzorcu (izmenoma po 1 desna in po 1 leva), pletemo dalje sem in tja desno.

Nazadnje obkvačkamo vse robove jopice z gostimi petljami, okoli vratne izreze pa kvačkamo izmenoma po 2 navadna stebrička in po 2 zračni petlji, s katerima preidemo po 2 petlji na robu, nakar naredimo še vrsto zobcev. V tej vrsti kvačkamo izmenoma po

1 gosto petljo v spodnjo petljo ter po 3 zračne petlje in po 1 gosto petljo v prejšnjo gosto petljo, nakar preidemo po 1 spodnjo petljo.

Skozi luknjičasto vrsto ob vratni izrezi napeljemo svileni trak.

Hlačke.

Zanje potrebujemo 90 g tanke volne, pet kratkih pletenk, kvačko, pet gumbov in 1¼ m vrvce.

Hlačke pričnemo v koraku in jih pletemo izprva v dveh delih, na licu desno, na narobni strani pa levo, potem pa v krogu same desne petlje. Srčasto plaso delamo tako kakor pri jopici. Nato obkvačkamo vse robove hlačk z vrsto gostih petelj.

Naramnice pletemo v prečnih vrstah sem in tja desno. Spredaj jih prišijemo na rob hlačk, zadaj se pa pripenjajo navzkriž na dva gumba, zato morajo imeti naramnice na enem koncu gumbnice.

Skozi spodnjo luknjičasto vrsto plase napeljemo vrvco, na vsak konec te vrvce pa prišijemo po en čopek.

Čevljički.

Zanje potrebujemo 30 g tanke volne, pet kratkih pletenk in kvačko.

Podplat kvačkamo z gostimi petljami v prečnih vrstah in ga obrobimo, ko je narejen, z gostimi petljami.

Zgornji del čevljička pričnemo pri nadprstju in ga pletemo po kroju na eni strani desno, na drugi pa levo. Stran z levimi petljami obrnemo potem na lice. Čevljiček ima na nartu srčast lik, ki ga pletemo tako kakor pri hlačkah in jopici po narisku na sliki 223/224 a. Zgornji rob čevljička obkvačkamo z gostimi petljami in z vrsto zobcev. Kako delamo zobce, je povedano pri jopici.

Potem sešijemo podplat z zgornjim delom čevljička in obkvačkamo sešiv na zunanji strani z vrsto gostih petelj.

PLETENA MOŠKA JOPICA.

(Slika 225.)

Zanjo potrebujemo približno 350 g srednje-debele angorske športne volne sivozelene barve, 50 g rjave in 20 g bele volne, dve dolgi pletenki in kvačko.

Jopica pletemo na licu in na narobni strani desno in menjavamo pri tem po 16 vrst s sivozeleno in po 6 vrst z rjavo volno. Za navpične črte, ki so po 9 petelj vsake, potegnemo po vsej dolžini skozi štiri zaporedne petlje dvojno belo nit (glej sliko 225 a), in sicer šele potem, ko smo posamezne narejene dele na kraj pripeli, poškopili in posušili.

Najprej naredimo zadnik, potem pa oba prednika. Pri prednikih pletemo na prednjem robu vse petlje do prve navpične črte v rebrastem vzorcu (izmenoma po 1 desna in po 1 leva petlja). Na prednjem robu levega prednika napravimo sproti sedem gumbnic.

Za žepnice, ki jih potem ob straneh prišijemo, spletemo nekaj vrst v rebrastem vzorcu, v istem vzorcu delamo tudi žepno podlogo.

Rokav pričnemo pri zapestju, kjer pletemo najprej 7½ cm visoko v rebrastem vzorcu, dalje pa v osnovnem vzorcu.

Ko so posamezni deli jopice sešiti, naberemo petlje ob vratni izrezi na pletenke in spletemo na njih v rebrastem vzorcu vratno obrobo. Nazadnje prišijemo gumb.

KVAČKANA MOŠKA JOPICA.

(Slika 226.)

Za to jopico potrebujemo približno 400 g srednje-debele angorske volne sivozelene barve, 80 g temnozeleno volne za črte, primerno kvačko in šest gumbov.

Osnovo jopice kvačkamo s sivozeleno volno na nasnutek iz zračnih petelj takole:

1. vrsta: V peto zračno petljo (če štejemo od kvačke) naredimo 1 navadni stebriček, potem pa delamo do konca vrste izmenoma po 1 zračno petljo in po 1 navadni stebriček v vsako drugo naslednjo petljo.

2. vrsta: Za obrat napravimo 4 zračne petlje, nato 1 navadni stebriček na drugi naslednji stebriček, potem pa kvačkamo izmenoma po 1 zračno petljo in po 1 navadni stebriček v vsaki naslednji stebriček.

Drugo vrsto potem neprestano ponavljamo.

Ko naredimo po kroju kvačkano osnovo za posamezne dele jopice, prevlečemo v navpičnih črtah skozi luknjice med stebrički dvojno nit, ki jo vodimo izmenoma nad zračno petljo in pod njo. Pri tem pazimo na to, da so zračne petlje iste kvačkane vrste izmenoma nad nitjo in pod njo, da je tako vzorec nekako premaknjen. Za ta progasti vzorec prevlečemo izmenoma po 5 črt s sivozeleno in po 3 črte s temnozeleno volno (glej sliko 226 a).

Pri žepih preidemo za razporek v isti vrsti primerno število petelj z enakim številom zračnih petelj.

Ob stranskih robovih dovezemo na ta način, da napravimo v robno petljo po 2 navadna stebrička, snemamo pa tako, da ne kvačkamo čez ustrezno število petelj na robu ali pa da sklenemo na robu po 2 stebrička hkrati.

Na rami skrajšujemo vrste postopoma, da dobi rama poševno obliko.

Rokav pričnemo nad zapestkom in ga kvačkamo v osnovnem vzorcu. Zapestek pa delamo kar na drugem robu osnove s samimi gostimi petljami, za katere vbadamo skozi oba člena spodnjih petelj. Pri tem naredimo za obrat vselej po 1 zračno petljo.

Ko so posamezni deli jopice narejeni, jih napnemo na kraj (z narobno stranjo navzgor), poškopimo in počakamo, da se posuše. Potem šele prevlečemo skozi osnovo niti v progastem vzorcu.

Nato naredimo na zračnih petljah žepnih razporkov po 6 cm globoke žepe, ki jih potem na narobni strani prišijemo. Na petljah, ki smo jih prešli za žepni razporek, pa kvačkamo z gostimi petljami žepnice, ki jih na stranskih robovih prišijemo na prednik.

Zdaj sešijemo posamezne dele jopice in obrobimo vratno izrezo in prednja robova z več vrstami gostih petelj in napravimo pri tem na levem prednjem robu 6 gumbnic.

Nazadnje naredimo še krog in krog vrsto gostih petelj.

Kroj «Ultra» se dobi pod V 3246 za velikost 15, I in III po 22 dinarjev.

PLETEN SLINČEK.

(Slika 228.)

Zanj potrebujemo 30 g srednje-debelega merceriziranega bombaža, tri pletenke, kvačko in en gumb.

Slinček pričnemo spodaj na konici, kjer nasujemo 3 petlje, potem pa pletemo obrobo na licu in na narobni strani desno, sredino slinčka, pri katerem mora biti število petelj deljivo s 6, pa v temle vzorcu:

1. vrsta: 3 leve petlje, 1 desna petlja, 1 leva petlja, 1 desna petlja, nato od začetka vrste neprestano ponavljamo.

2. vrsta: Petlje podpletamo tako, kakor jih vidimo v prejšnji vrsti.

3.—6. vrsta: Kakor prva in druga vrsta.

7. vrsta: 3 leve petlje, 1 desna petlja, naslednjo petljo spustimo za pet vrst navzdol, poberemo spuščeno petljo z levo pletenko za drugimi petljami in jo predenemo na desno pletenko tako, da je nit pred petljo, 1 desna petlja; od začetka dalje ponavljamo.

8. vrsta: Petlje podpletamo tako, kakor jih vidimo v prejšnji vrsti.

9. vrsta: 1 desna petlja, 1 leva petlja, 1 desna petlja, 3 leve petlje; od začetka dalje ponavljamo.

10. vrsta: Petlje podpletamo tako, kakor jih vidimo v prejšnji vrsti.

11.—14. vrsta: Izmenoma kakor deveta in deseta vrsta.

15. vrsta: 1 desna petlja, naslednjo petljo spustimo za 5 vrst navzdol (kakor v sedmi vrsti), 1 desna petlja, 3 leve petlje; od začetka dalje ponavljamo.

16. vrsta: Petlje podpletamo tako, kakor jih vidimo v prejšnji vrsti.

Teh 16 vrst potem neprestano ponavljamo.

Nazadnje obkvačkamo slinček krog in krog z vrsto gostih petelj in naredimo zadaj na desnem robu razporka zanko, na levi rob pa prišijemo gumb.

KVAČKAN SLINČEK.

(Slika 229.)

Za ta slinček potrebujemo 25 g merceriziranega bombaža št. 6 in primerno kvačko.

Kvačkamo ga z gostimi petljami, za katere vbadamo skozi zadnji vodoravni člen spodnje petlje, da nastane rebrasti vzorec.

Nazadnje obrobimo ves slinček z dvema vrstama gostih petelj in z eno vrsto zobcev ter napravimo zadaj na desnem robu razporka zanko, na levi rob pa prišijemo gumb.

PLETENA SPALNA SRAJCA.

(Slika 230.)

Zanjo potrebujemo 400 g tanke bele ali pa rožnate volne, dve dolgi pletenki, kvačko, štiri gumbice in za pas 1.85 m svilenega traku, ki naj bo 2 cm širok.

Preslegasti vzorec, v katerem pletemo obramek in rokave, delamo po narisu na sliki, ki predločuje lice ročnega dela.

Število petelj mora biti deljivo z 11. K tem petljam dodamo še 2 robni petlji.

Prednik in zadnik, ki ju delamo po kroju in vsakega zase, pričnemo na spodnjem robu, kjer pletemo najprej 1—2 cm visoko sem in tja desno, dalje pa do opasja, na licu desno, na narobni strani pa levo. Opasje se pričinja v višini bokov in ga pletemo v rebrastem vzorcu (izmenoma po 3 desne in po 2 leve petlje). Takoj nad opasjem pričnemo preslegasti vzorec. Srajca ima spredaj razporek, ki sega do opasja. Ob razporku pletemo 4 cm široko sem in tja desno in naredimo pri tem na desni polovici prednika sproti štiri gumbnice.

Ovratnik pričnemo na tistem robu, ki ga potem prišijemo na vratno izrezo, in ga pletemo na licu in na narobni strani desno ter pri tem na obeh koncih enakomerno dovezemo.

Nazadnje obkvačkamo razporek in ovratnik z gostimi petljami in prišijemo na prednik gumb.

PLETENA HLAČNA KOMBINEŽA.

(Slika 231.)

Zanjo potrebujemo nekako 120 g tanke in mehke volne, devet gumbov, dve dolgi pletenki in kvačko.

Pridvižni vzorec, pri katerem mora biti število petelj deljivo z 10, pletemo po narisu na sliki.

Kombinežo pričnemo z zaplato v koraku, in sicer na širši konici, ter jo pletemo sem in tja desno in na obeh koncih najprej enakomerno dovezemo, potem pa spet snemamo. Medtem dosujemo v primerni višini zaplate na vsakem koncu petlje za zadnik, nakar pletemo zaplato, ki se neprestano zožuje, na licu in na narobni strani desno, ostale petlje zadnika pa v pridvižnem vzorcu. Opasje, ki je pri predniku in zadniku navzgor prišijemo, pletemo v rebrastem vzorcu (izmenoma 1 desna in po 1 leva petlja), ostali del kombineže pa nadaljujemo spet v pridvižnem vzorcu.

Prednik delamo spočetka v dveh delih, potem pa čez vse petlje, tako kakor zadnik.

Ko sta oba dela kombineže narejena, ju ob straneh sešijemo in obkvačkamo zaplato v koraku z gostimi petljami, hkrati pa na-

pravimo pet gumbnic. Prav tako obrobimo tudi razporek na predniku z več vrstami gostih petelj.

Nato nabereimo petlje na robu vsake hlačnice in pletemo na njih $3\frac{1}{2}$ cm visoko s tanjšimi pletenkami rebrasti vzorec (izmenoma po 1 desna in po 1 leva petlja), hkrati pa napravimo na zadnjem robu po 2 gumbnici.

Zdaj prišijemo gumbe, obrobimo zgornji rob kombinirane z gostimi petljami in prišijemo naramnice, ki jih skvačkamo iz samih gostih petelj.

KVAČKANA PRAVOKOTNA BLAZINA.

(Slika 235.)

Za to blazino, ki meri 47×61 cm, potrebujemo približno 200 g prav tanke kordonetne svile rjavkastobebe barve, kovinsko kvačko, svilo za podlogo (63×96 cm) in blazino s perjem.

Prevleko za blazino kvačkamo po narisku na sliki 235 a. Za vsako prazno okence naredimo po 2 zračni petlji in po 1 navadni stebriček v tretjo naslednjo petljo, za vsako polno okence pa po 3 navadne stebričke v 3 zaporedne petlje. Pri tilasto kvačkani obrobi menjavamo za prazne pravokotnike, ki stoje drug nad drugim premaknjeno, po 5 zračnih petelj in po 1 navadni stebriček v vsako tretjo izmed spodnjih 5 zračnih petelj.

Prevleko pričnemo kvačkati na spodnji daljši strani. Nasnujemo 311 zračnih petelj in kvačkamo v vrstah sem in tja. Prva vrsta ima 102 prazni okenci.

Ko je zgornja stran blazine narejena, delamo kar dalje spodnjo stran, toda samo z obrobim vzorcem.

Narejeno kvačkano prevleko razpnemo potem na trdo podlago, poškopimo s sladkorno vodo in počakamo, da se posuši. Nato sešijemo z ometico prvo vrsto ročnega dela z zadnjo, in privozlamo v vsako okence ene

izmed krajših stranic (skozi obe polovici prevleke) po en čopek. Za vsak čopek vzamemo več po 25 cm dolgih niti kordonetne svile. Nato porinemo s svilo prevlečeno pernatost blazino v kvačkano prevleko in zapremo še drugo krajšo stranico z resami.

ROČNA TORBICA.

(Slika 236.)

Ta torbica je velika $18\frac{1}{2} \times 21$ cm. Vzorec, ki ga vezemo na juti z gobelinskim vbodom, naredimo lahko na obeh straneh torbice ali samo na eni strani, lahko pa tudi na vsaki strani drugačnega. Če je vezena samo ena stran torbice, naj bo druga iz antilopskega usnja. Najbolje je, če potem torbico do kraja izdelata torbar.

Ta vzorec porabimo lahko tudi za okrasno blazino ali pa za vstavke namiznega prta. Pri vezenju se moramo ravnati natanko po razpredelnici barv, ker sicer kaj lahko pokvarimo njih skladnost.

Ralph Urban:

Ali imam prav?

Mr. Burke je sedel v delavnici svoje palače v najodličnejši četrti mesta Chicaga, kjer so bile same vile. Sedel je pisal je govor, ki naj bi ga imel prihodnji dan na občnem zboru «Sladkornega trusta». Marljivo mu je teklo nalivno pero po papirju, tik-takanje velike stoječe ure je soglašalo z globoko tišino v sobi. Mr. Burke je ljubil mir nad vse.

Bilo je pozno zvečer. Nalaho se je oglasil telefon, in Mr. Burke je mehanično vzel slušalko.

«Mr. Edward Hughes bi še danes rad z vami govoril v nujni zadevi,» je javljal glas vratarja.

Mr. Burke se je začudil in privzdignil obrvi. Samo eno sekundo je premišljeval, potem pa odgovoril: «Pričakujem gospoda v svoji sobi.» Nato je še enkrat zmajal z glavo in zapisal pravkar pričetni stavek. Mister Hughes je bil eden izmed najodličnejših denarnikov.

Lahno so se odprla vrata in opozorila pri pisalni mizi sedečega Mr. Burkea, da je pozni gost vstopil. Zato je vstal, se ozrl k vratom in zaklical: «Prav posebna čast —»

Potem je hipoma umolknil, zakaj pri vratih je stal čisto tuj, lepo negovan mlad mož in se prijazno smehljaj. Obe roki je imel v zunanjih žepih svojega suknjiča.

«Zlodja!» je menil iznenadeni Mr. Burke. «Saj vi sploh niste Edward Hughes.»

«Prav imate,» je odvrnil mladi mož, «s svojim pravim imenom bi tudi nikoli ne bil sprejet pri vas.»

«Kaj torej želite?» je vprašal Mr. Burke in segel v miznico.

«Stojte!» je zadonel oster glas, in takoj nato je gledal Mr. Burke v mračno cev težke repetirke. «Le nikar nobene prezgodnje kretanje, če nočete prispevati k umrljivosti vsega posvetnega.»

Mr. Burke je godrnjal in stokal hkrati ter se naslonil nazaj. Roke so mu ležale, sicer stisnjene v pesti, mirno na pisalni mizi.

«Lepo!» ga je pohvalil mladi mož. «In zdaj povejte slugi, da gre že lahko spat!»

Mr. Burke je izvršil naročilo po telefonu.

«Tako, je dejal potem mladi mož, in zdaj preidiva k prijetnemu poslu. Preštejva blagajno!»

«In če ne? Jaz sem namreč tudi z malim začel in nisem tako velikopotezen, kakor se morda zdim.»

«Vsaka reč ima svoje svetle in temne strani,» je veselo menil nezaželeni gost, «tako tudi vrata, skozi katera se nič ne sliši, kakor so tale vaša. Dovolite mi pa, da pokažem, da je stvar precej resna —»

Penk — penk — Dva strela sta počila bliskovito hitro drug za drugim.

«Joj, moji živci!» je zaklical Mr. Burke in si tiščal ušesa. Potem se je ozrl v smer cilja in je videl v sliki ameriškega prezidenta namestu oči dve luknji.

«Gromska strela!» je rekel priznavajoč, hkrati pa je zmajeval z glavo. «Kakšen slučaj!»

«Kaj se pravi — slučaj!» se je smejal mladi mož.

Penk — penk —

Obraz prezidentov je imel zdaj četvero oči, in sicer drugo tik drugo.

Mr. Burke je del roke z ušes, na njegovem obrazu je bilo največje ob-

čudovanje. Segel je v listnico in vrgel sveženj bankovcev na mizo. Mladi mož je priskočil in jih pobral.

«Vaši prstani so mi strašno všeč,» je dejal, «ali jih smem pogledati?»

Dragoceni prstani z briljanti so zamenjali lastnika.

«Uro in verižico imam tudi še,» je menil Mr. Burke, «toda ali vas smem prositi še za en dokaz vaše spretnosti?»

«Zakaj ne? Kolikor hočete!»

«Takšne tehnike še nisem videl,» je rekel Mr. Burke, «ampak vzlic temu stavim z vami svojo uro, da na manjši sliki moje tašče ne boste zadeli oči.»

«Nič lažjega ko to,» je menil mladi mož in ustrelil. «Sem zadel? Imam prav?» je ponosno dejal, ko je natančno zadel oči spoštovane gospe tašče.

«To je naravnost neverjetno,» se je čudil Mr. Burke in mu dal uro in verižico. «Kaj pa gibljive tarče, ali te tudi tako zadevate? Če zadenete na primer sredino onega nihala pri stoječi uri — toda ne —»

«Bom, bom!»

«Čisto izključeno. Stavim svoje hlače!»

«Ste jih že zaigrali,» je rekel mladi mož. Cek — nobene patrone ni bilo več v magacinu. Mr. Burke je bliskovito hitro odprl miznico. Takoj nato se je zasvetil v njegovi roki revolver.

«In zdaj, mladi gospod, nazaj moj denar, mojo uro in moje prstane; potem bova pa še naprej govorila. To vse je samo zato, ker je današnja mladina tako bahaška. Je to res? Ali imam prav?»

Prosimo, pogledajte, če imate vseletno naročnino din 62 — za „Prijatelja“ že plačano. Ako še niste nakazali, prosimo, nakažite še danes. Poštno položnico dobite pri vsakem poštnem uradu; na njo zapišite „Prijatelj“, uprava, Ljubljana, števil. 16.104.

V času zimskih sukenj.

«Zakaj nisi pustil, da bi ti natakar pomagal obleči suknjo?»

«Nisem vedel, ali sem si vzel takšno, ki mi je prav!»

To je tisto!

«Ali veste, gospod kolega, da ima gospod Berlič polomljena rebra in da leži v bolnici?»

«Kako je to mogoče? Še včeraj sem ga srečal; šel je s takšno prima — gospodično —?»

«No! No! No! Saj to je tisto! Srečala ga je namreč tudi njegova žena.»

Ženo je čakal.

Gospod Volk je slonel na postajni ograji ob peronu in se ves tresel. Tako ga je našel njegov prijatelj Rak in ga skrbljivo vprašal. «Za Boga, kaj ti pa je?»

Gospod Volk je samo vzdihnil: «Nikar me ne izprašuj! Svoji ženi sem šel nasproti. Bila je v Beogradu. In vlak je prišel, žene pa nikjer!»

«Zaradi tega si ti ni treba beliti glave,» ga je tolažil prijatelj Rak, «se bo pa pripeljala z drugim vlakom!»

«Za to ne gre!» je mrmral nesrečni gospod Volk. «Ampak mislim si le, ali se ni pripeljala že včeraj in me čaka. Mene že tri dni ni bilo doma!»

Debata na hodniku.

«Ko bi bila jaz vaša žena, bi vam že davno namešala strupa v kavol!»

«In če bi bil jaz vaš mož, bi to kavo z veseljem izpil!»

Užaljen prijatelj.

Gospod Krivec je očital gospodu Liscu:

«Ti si lep prijatelj. Meni si poslal s svojega potovanja okoli sveta eno razglednico, svojemu največjemu sovražniku Linkarju pa si jih pošiljal kar na tucate iz vseh dežel.»

«No seveda — toda vse sem odposlal brez znamke — on pa je filatelist!»

Nič ni videla.

Mož je vprašal ženo:

«Ali si videla tisto damo, ki je stopila z vlaka in je naju tako ostro ogledovala?»

«Ali misliš tisto v razpetem jopiču s svileni podlogo, v modrem klobuku in rokavicah, z rdečo torbico, rdeče pobarvanimi ustnicami in prilepljenimi obrvmi?»

«Da!»

«Nisem se zanjo zmenila, pogledala sem jo samo tako mimogrede.»

Noč in dan.

«Moji ženi se je sinoči sanjalo, da se je omožila z milijonarjem.»

«Vi imate še srečo — moja žena to še podnevi misli.»

Sodobno.

«Ali me boš imel tudi še takrat rad, ko bom imela sive lase?»

«Ali te mar nisem imel rad, ko si imela plave, črne, rjave in rdeče lase?»

Iz šole.

Učitelj: «Kdo ve, kako pravimo človeku, ki nepréstano govori in govori, čeprav ga nihče ne posluša?»

Učenec: «Učitelj.»

Stroga vzgoja.

«Glejte, gospodična, kako lepo mesec svetli!»

«Ah ne, jaz moram že iti, mama pravi, da sem za take reči še preveč mlada.»

Nima rad juhe.

«No, Pepček, kaj pa bo s tole juho? Kak drug otrok bi bil vesel, če bi je imel le polovico!»

«Jaz tudi, mama,» je bil žalostni odgovor.

Tolažba.

«Slišal sem, da so vam danes ponoči izropali trgovino? Imate veliko škodo?»

«Da, ampak lahko bi bilo še hujše, ko bi bili storili to en dan prej. Ravno sem znižal cene za dvajset odstotkov.»

Ti otroci!

Hčerka: «Mami, zakaj pa nima očka nič las?»

Mama: «Ker je moral toliko misliti, srček.»

Hčerka: «In zakaj jih imaš, mami, ti toliko?»

Mama: «Idi pisat nalogo, otrok, idi!»

Normalno življenje.

Zdravnik: «Ali ste živeli doslej normalno življenje?»

Pacient: «Da.»

Zdravnik: «Potem morate za nekaj časa pustiti dekleta, pijačo in kajenje, če hočete ozdraveti.»

Rožički.

«Le zakaj sem se oženil s to žensko! Zdaj se prijemljam za glavo!»

«Pa čutiš na njej rožičke?»

Pendrek.

«Od kod pa imaš to bunko na glavi?»

«Z nekim človekom sem se sprl na ulici.»

«Zakaj pa nisi poklical stražnika?»

«Saj to je bil ravno stražnik.»

Nevarna strážnica.

«Bojim se, da bo ostal tvoj mož v bolnici mnogo dlje, kakor smo mislili!»

«Ali si videla zdravnika, si govorila z njim?»

«Zdravnika ne, ampak videla sem strážnico.»

Prebrisan vojak.

Po cesti gre četa vojakov. Gospod kapetan pokliče enega izmed njih in ga vpraša, v kateri smeri korakajo.

«Proti severu, gospod kapetan!»

«Izvrstno! Pa kako ste to spoznali brez kompasa?»

«Pokorno javljam, da sem to spoznal po tem, ker me začenja v noge zebsti!»

Ameriška tragedija.

Po živahni ulici v New Yorku hiti Sam Hawkens in sreča Johna.

«Kam pa letiš?» ga vpraša John.

«Ah, na 46. ulici dela neka filmska družba reklamo za nov film. In pomisli, da jaha tam čisto nago dekle na konju!»

«To je nekaj!» zakliče veselo John. «S teboj grem, jaz že najmanj eno leto nisem videl konja!»

Zasluga jerebic.

Francija je imela pred revolucijo poleg mnogih drugih privilegijev tudi tega, da je pravnik plemenitaškega rodu lahko polagal državni izpit že po 3 letih, dočim je moral biti meščanski dijak 4 leta na univerzi. Ta privilegij je kajpak delal hudo kri, zagovarjal pa ga je plemenitaški pisatelj ra tale neobičajni način:

«Pravo nas smatra za bolj sposobne za študije kakor meščane, ker je zaradi uživanja jerebic in drugih mesnih delikates naš takt in duh veliko nežnejši kakor pri ljudeh, ki živijo le od govedine in svinjine.»

Skromna želja.

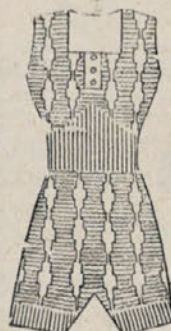
Preden so v Ameriki usmrtili obsojenega gangsterja, so ga vprašali, kaj je njegova poslednja želja.

«Rad bi,» je odgovoril gangster po kratkem pomisleku, «potoval desetkrat okrog sveta, toda peš.»

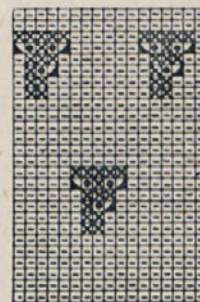
Slika 230

Slika 231

Slika 231 a

K sliki 228

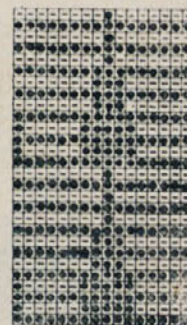
- ⊕ desna petlja
- ⊖ leva petlja
- ovoj
- ▣ 2 petlji hkrati desno spletemo
- ▢ 1 petljo predenemo, naslednjo petljo podpletemo in potegnemo predeto petljo čez podpleteno

Slika 230 a

||
La

++ LADNE ZIMSKE DNI

Slika 231 b

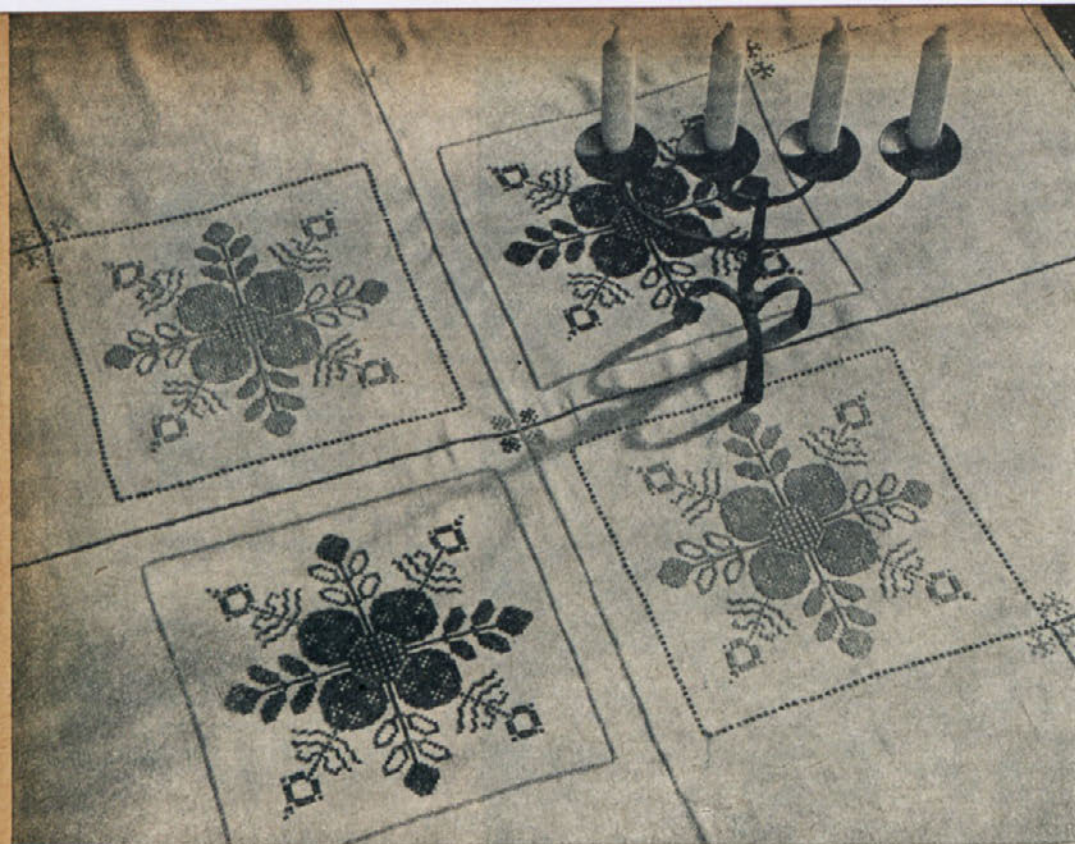
- ⊕ desna petlja
- ⊖ leva petlja

Lepo —

—ročno delo—

POVZDIGNE

DOMAČNOST

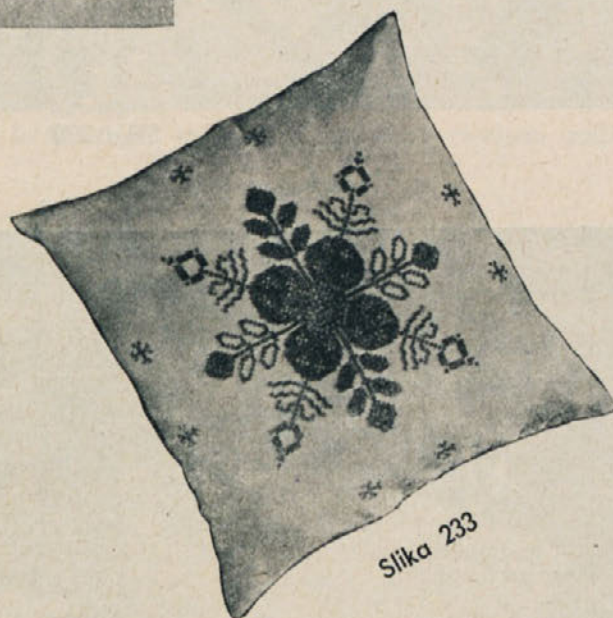

Slika 232

Sliki 232, 233. Prt in blazina iz nebeljenega platna. Prt je velik 140×140 cm in ima na sredi štiri kvadrate, blazina pa meri 50×50 cm in ima na sredi isti lik kakor prt. Posamezne like vezemo s križci, in sicer z rjavo in z rdečo prejico. Odlikanico «Ultra» lahko naročite za prt pod B III H 6901 za 24 dinarjev, za blazino pa pod B O H 6954 za 7 dinarjev.

Slika 234. Prt iz nebeljenega platna, velik 120 cm v kvadrat. Like vezemo s križci, in sicer z zeleno, rdečo in rumeno prejico. Odlikanico «Ultra» lahko naročite pod B II H 6876 za 18 dinarjev.

Slika 233

Slika 234

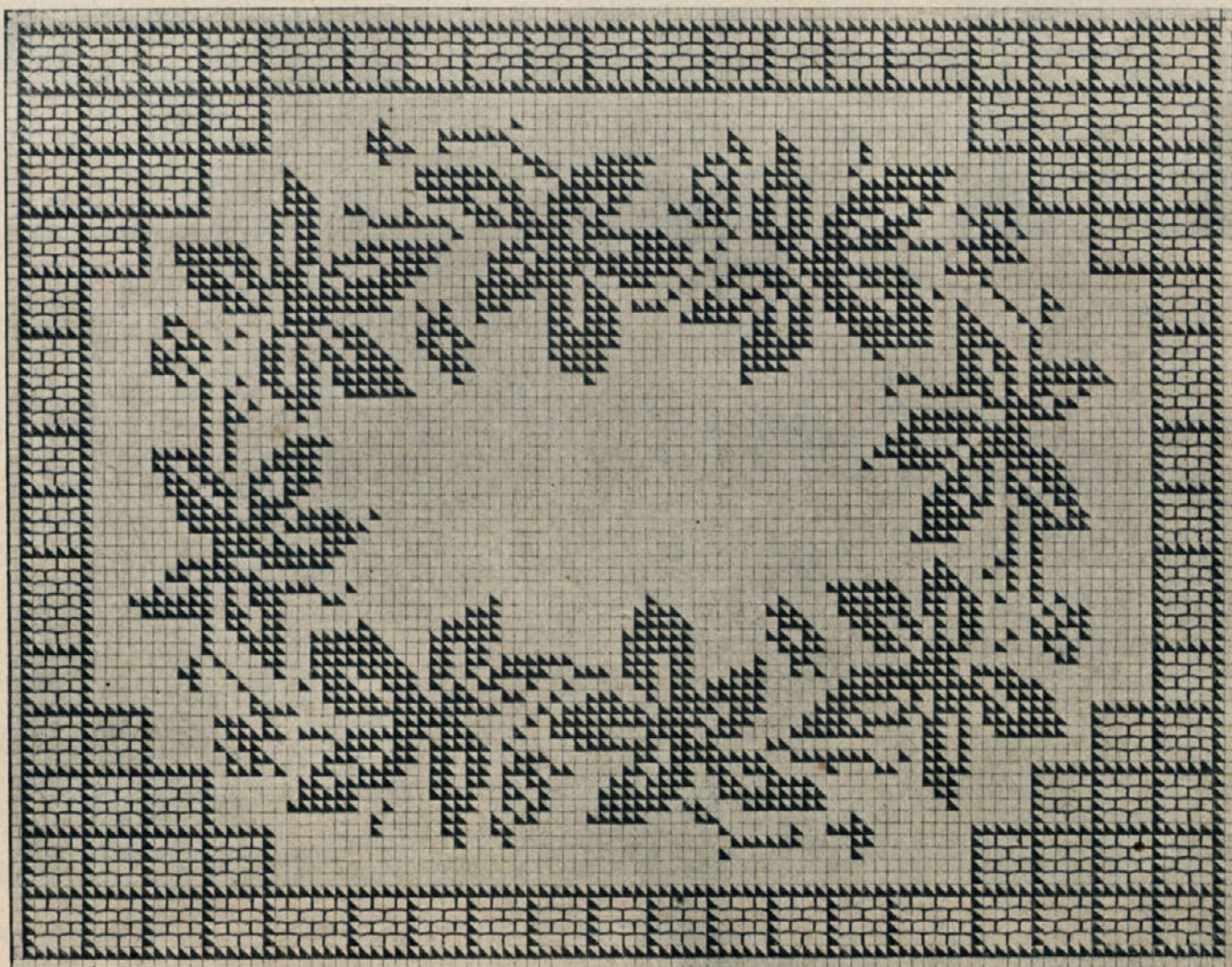
Slika 235

IN ZA SPREMEMBO:

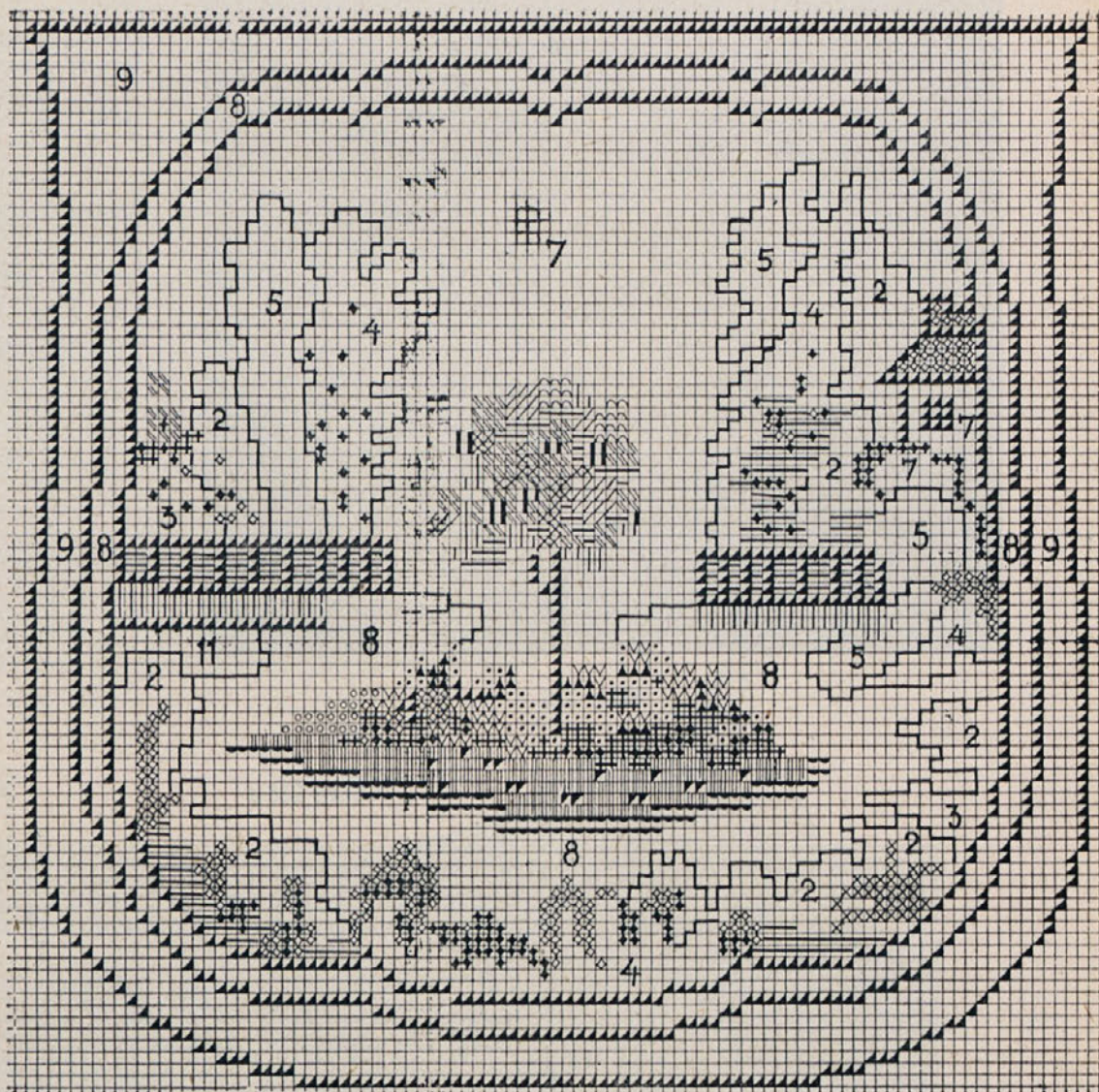
KVAČKANA

blazina

Slika 235 a

Nekaj lepega za božič

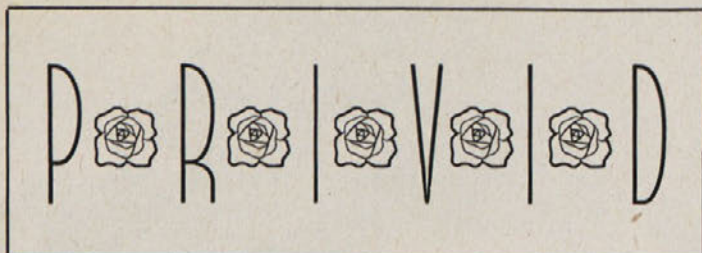
RAZPREDELNICA BARV ZA TORBICO:

1 1 bela	10 svetla tirkiznomodra	temnordeča
in 2 najbolj svetlo rumenkasto-zelena	in 11 rdečkastovijoličasta	oranžna
in 3 svetlozelena (barva lista)	svetlo modrovijoličasta	svetla koruznorumena
in 4 temnozeleno (barva lista)	temna modrovijoličasta	temnorumena
5 5 svetla modrozeleno	temna lisičjerdeča	svetla golobjesiva
temna modrozeleno	svetla lisičjerdeča	starinskomodra
in 6 olivnozeleno	svetlorožnata	mesna
7 7 najsvetlejša modra	srednjerožnata	temna modrišnomodra
8 8 temnomodra	svetlordeča	svetla modrišnomodra
9 9 čokoladnorjava		
temnorjava		

Naročnina za prilogo «Za pridne roke» je letno din 30.—. Rokopisi se ne vračajo. Za upravo in uredništvo odgovarja Jana Podkrajšek, v Ljubljani. — Uredništvo in uprava v Ljubljani, Dalmatinova 8/I. Tel. 21-32. — Tiskala Delniška tiskarna d. d. (predstavnik Emil Podkrajšek) v Ljubljani.

Odkritosrčen pogled.

Sedmič se je pokazal svetovno znani goslač Saramayo pred zastorom, sedmič ga je priklicalo burno odobravanje — potem je trenutek potrpel, da je bil spet mir po koncertni dvorani. Svojo čudovito negovano svetločno grivo je vrgel nazaj in je z nasmehom v pol zaprtih očeh nastavil z lahnim sunkom svoje gosli pod brado.

Pravilno povedano: to je bil dodatek k dodatku. Zaigral je eno imed onih neodoljivih skladb, ki vsakega poslušalca, še prav posebno pa angleškega, podžgo k burnemu priznavanju. Saramayo je bil cinik in si je zaradi nazorov svojega občinstva nekaterekrat po malem ubijal glavo.

Dobro je vedel, da mora, če hoče biti eden izmed tistih velikih ljudi, ki žanjejo velike uspehe — eden izmed tistih namreč, ki znajo brez velikega truda sproščati viharje navdušenja — govoriti k srcu in podzvesti — da mora te ljudi izpodbujati, da tava po samih lepih spominih, nikakor pa ne kaže od njih zahtevati, da bi sprejemali kakšno novo glasbeno razodetje, ki je le posamezniku nadvse všečno. Najprimerneje mu je torej bilo zaigrati svojemu občinstvu kakšno narodno pesem o davnih časih, v različnih variacijah, ali pa jim pokazati najmlajše dete lastne svojeglavnosti, malovredno skladbico z naslovom «Privida», preprosto melodijo, vsekakor pa svojevrstno sestavljeno — in občinstvo jo bo požiralo in jo zahtevalo še in še. Svojega Beethovena ali Brahmsa bo seveda prav isto občinstvo poslušalo s privajeno spodobnostjo in vdanostjo, četudi ne s podobnim blaznim navdušenjem. Dela takih mojstrov so pač občinstvu del njegove navadne glasbene hrane. Da bi pa človek zahteval od občinstva, naj posluša moderne skladbe — nemara kakšno Bartokovo mojstrovino, v kolikor bi prireditelji koncerta sploh dovolili, da bi jo mojster stavil na spored — to bi poslušalce razburilo ali pa jih dolgočasilo. Zaradi tega jih seveda ne gre grajati, o tem si je bil Saramayo že davno na jasnem. Kajti Bartok in njegovi pristaši so dali gotovo dovolj pobud k sanjarjenju, niso pa znali prijeti ljudi na njihovi čustveno sentimentalni plati, a to je vendar odločilno za uspeh pri občinstvu.

Tako je torej Saramayo zaigral poslednji dodatek. Smehljaje je položil svojo lepo glavo nazaj, vrgel je poljubčke občinstvu, ki je kar besnelo od odobravanja, prisilil je svojega spremljevalca, da se je kar nehote dvignil, stisnil mu je desnico — izkratka, storil je vse, kar so njegovi navdušeni oboževalci od njega mogli pričakovati.

Naposled je bil sam v svoji umetniški sobi, v samoti, ki si jo je tako želel. Enkrat za vselej je zabranil, da bi ga kdorkoli motil med koncertom — saj po koncertu se bodo itak vsi privalili semkaj, vsem na čelu kakor že po navadi lady Worpleholmeova, trdovratna, senzacija željna podpornica umetnikov, ki bi ga gotovo spet povabila s seboj na večerjo. Prav dobro je vedel, da mu stroga zapora v sobici med koncertom omogoča nekoliko oddiha v premoru, zraven pa tudi dviga njegovo veljavo. Ljudje so sodili, da mu je težko priti blizu in da je sila občutljiv, bolj potreben miru in zbranja kakor vsi ostali virtuoz, od katerih je mogoče v vsakem premoru dobiti podpis ali zvedeti podrobnosti iz njihovega zasebnega življenja. Ne, Saramayo, veliki mojster, je bil nepopustljiv, bil je bolj prebrisan kakor drugi.

Tiho se smehljajoč predse je položil gosli tja, kamor spadajo, voljno je razprostrl roke in stopal počasi po ozki mračni sobi k oknu. Tam je obstal in gledal skozi motne šipe.

Spodaj na ulici je stal gospod brez klobuka, sklonjen; igral je na gosli. Njegov površnik je pač kdaj bil v modi, saj je bil videti dobro ukrojen, — toda zdaj je bil oguljen in zamaščen. In roka, ki je držala lok, se je bedno tresla, da je melodija zvenela tako tenko in votlo kakor glas prastarega moža. Poleg igrača je na kamnu počival kositrén krožnik, in v njem je bilo — kolikor je mogel Saramayo razbrati — le nekaj bakrenih novčičev.

Ves prevzet, je Saramayo strmel v možička, ki je stal v motni dvojni luči jesenskega večera, v ozki stranski ulici: zaprašena siva senca, ogledovana skozi zaprašeno sivo okno. Zdaj je starel spodaj nehal igrati, da pač privošči svojim revmatičnim prstom nekoliko počitka — pomežikoval je, kakor da išče priznanja, vrgel je svoje redke lase, s katerimi se je poigral veter, nazaj na plešo in je dvignil z nasmehom v pol zaprtih očeh gosli nazaj pod brado.

Saramayo je ostrmel. Čeprav je bil starček že zlomljen od slabosti in revščine, je njegova igra vendar razodevala sledove nekdanj gotovo visoke tehnike. Še bolj ga je presenečalo, ko je v tresoči se tanki melodiji, ki je prodirala k njemu skozi šipe, spoznal «Privida», tisto svojo privlačno melodijo, s katero je znal Saramayo mahoma osvajati srca poslušalcev. Seveda je bila kakor bedna paradija, toda vsekakor je bila v čast slavnemu virtuozu, in ta se je moral — vdano nasmehljaj — čutiti počaščenega...

Ko bi le mogel odpreti okno — kaj za vraga se dajo okna na Angleškem odpirati samo od spodaj navzgor — zakaj ne kakor drugod, po civiliziranih deželah od zunaj na znotraj ali narobe! Človek bi moral biti vesel, če si pri tem ne polomi obeh palcev, ali če se ne skalpira. Ko bi se le to bedno okno dalo odpreti, potem bi že vrgel starčku bogato miloščino. Toda navidezno zarjaveli zapah se je vztrajno upiral virtuozevu prizadevanju — in zdajci je bil odmor pri kraju. Mojster je spet moral na koncertni oder, pozdravilo ga je ploskanje, ko se je pokazal pred zastorom — oboževalci in oboževalke so pozdravljali svojega malika.

In potem, ko je izzvenel prav poslednji dodatek in se je mojster v slovo priklonil, se smehljaj in z rokama metal občinstvu poljubčke ter še sprejemal lovorjeve vence — potem so ga napadli v umetniški sobi časnikarji, lovci podpisov, umetnostni mladci, svetske dame, laskajoči se tovariši in podobna gospoda. Vsem na čelu je seveda bila lady Worpleholmeova, — zdajci je prijadrala proti njemu.

Saramayo, ki je vedno storil tisto, kar so od njega pričakovali, ji je pohitel nasproti in je viteško dvignil njeno ročico k svojim ustnom.

— Predragi Saramayo — božansko ste nam spet igrali... še nikoli nisem bila tako prevzeta — zdaj pa dovolite, da vas povabim k večerji, — čisto majcena družba — sami prijatelji — ampak jaz vas moram predstaviti vojvodinji Werneški, saj tako ljubi glasbo — in potem grofici Hope-Lavingtonovi... saj veste, njen mož je poslanik v Timbaktu...

Medtem ko se je vse to godilo v umetniški sobi, je oni starček spodaj nemoteno igral dalje. Saramayo je poslušal tenki zvok med šumenjem pogovora okrog sebe. Bilo mu je vseeno, če lady Worpleholmeova to opazi ali ne, — oni tenki zvok je presegal njeno klepetanje. Toda ona se pač ni menila za poulične igrače — samo za salonske virtuozke...

— Ah, dragi mojster, bodite tako dobri... samo nekaj not iz vašega «Privida», spodaj pa se podpišite, da mi ostane za spomin na ta nepozabni večer...

— Gospod Saramayo, ali dovolite, da vam predstavim svojo sestro?

— Če vam je prav, maestro — samo nekaj besed o vaših vtisih v Londonu?

In Saramayo se je priklanjaj in se smehljaj — dal se je tu in tam predstaviti, podpisal se je zdaj na ta papir, zdaj na onega — obljubil je intervju za jutri, za popjutrnjem in popopjutrnjem...

Kako razločno so se čule starčeve gosli skozi ves ta šum! Kaj bi bilo, če bi vse te čebļajajoče ljudi potegnil s seboj k oknu, ga odprl in jih prisilil, da izpraznijo vse svoje denarnice na tisti bedni kositrni krožnik!

V mislih je že videl napis nad veliki člankom v jutrnjkih:

Sloveč virtuoz obdaruje pcestnega igrāča.

Toda nenadno so zvoki onemeli. Mojster je pristopil k oknu, pogledal je nizdol... starca ni bilo več tam. Nedo-povedljivo čustvo tesnobe in razočaranja je prevzelo virtuosa. Trudoma si je krčil pot proti izhodu in zapovedal vratarju:

— Tisti stavec, ki je pravkar igral tam spodaj... brž, brž — naj pohiti kdo za njim in naj mu izroči tole!

Vratar ga je nejeverno pogledal:

— Igral je, gospod? Prosim, kaj je igral?

— Starček, ki je igral na gosli! je nestrpno zarenčal Saramayo, tam spodaj na ulici, ves večer — brž, brž, poiščite ga vendar!

— A saj vendar ni bilo nikogar tu v bližini, ki bi bil igral, gospod, nikogar...

— Kako — nikogar?...

Ko je vratar videl, kako se je umetniku raztegnil obraz, si je dovolil majhno šalo:

— Hočem reči, nikogar drugega ni bilo, kakor vi sami, gospod.

— Jaz sam...

Saramayo, svetovno slavni goslač, se ni mogel ubraniti lahne groze, ko je privihnil ovratnik svojega plašča in sledil lady Worpelholmeovo v razkošni avtomobil. X. Y.

OTROCI IZ AZIJE

Vi, naši otroci, si bržkone napačno predočujete temne otroke iz Azije. Menda si mislite, da so to mali divjaki, ki tekajo po cestah in puščah in se vedejo kakor majhne živali. Toda poglejte tole sliko. Pri mizi sedi skupina majhnih otrok; niti ne vem, od kod so, zakaj Azija je strašno velika, in človek ne more kar tako po sliki spoznati, iz katerega njenega kota so tile otroci. Sicer pa je to tudi vseeno. Vidimo pa, da imajo ti otroci na glavi prelepe čepice, ročno vezene z volno ali svilo, in da je vsaka drugačna. Naši otroci nosijo po večini tovarniško izdelane čepice, ki so skoraj vse enake. Pri teh čepicah pa so sede mamice črnih oči in rjave, zagorele polti in so vezle čepice svojim fantkom, tako, kakor vam vaše mamice pletejo svitre, in pri tem mislile, kako se bodo čepice podale njihovim fantkom.

Otroci jedo iz čistih belih skledic neko azijsko jed. Le poglejte jih, kako lepo držijo žlico in jo nosijo k ustom, kakor najbolje vzgojeni odrasli Evropejci. Ne s konico v usta, kar velja povsod za nespodobno, ampak s široko stranjo, kakor je prav. Nič ne brozgajo, nič ne polivajo, obleka in miza sta popolnoma čisti. Tudi ne vidimo, da bi imeli roko, s katero ne jedo, pod mizo; kakor delajo to slabo vzgojeni otroci pri jedi. Eden izmed dečkov je že pojedel, toda žlice ni nespodobno položil na mizo, temveč lepo na krožnik. Morate mu odpustiti, da se je ravno malo zamislil in vtaknil prste v usta; res je še premajhen, da bi se znal brežhibno vesti.

Iz vsega tega vidimo, da mi, evropski otroci, ne smemo biti tako ošabni in si misliti, da je drugod po svetu vse za nič. Rada bi vedela, koliko otrok zna pri nas takole spodobno jesti, še preden jim je šest let! Ana Marija.

Najbogatejši človek na svetu

Mnogo čitamo danes o kapitalizmu, o plutokraciji, o milijardah. O sami sedanji vojni pravi ene vrste propaganda, da je to borba proti plutokraciji. In če vas kdo danes vpraša, koga imate za najbogatejšega človeka na svetu, boste gotovo takoj imeli v mislih kakšnega angleškega lorda ali ameriškega industrijskega magnata. To bi ne bilo nič čudnega, kajti vse do sedanje vojne smo v listih neprestano čitali življenjepis in življenjske nazore kakšnega Forda in njemu enakih izvoljencev sreče. Čez Rotshilda ste gotovo tudi že vi napravili križ, toda spomnili se boste naposled, da je Indija še vedno skrivnostna dežela daljnih bogastev (in obenem bajne siromaščine). Resnično, najbogatejši sodobnik živi v Indiji, toda to ni nikak nabob, ne izdelovalec avtomobilov, ne kralj petroleja, ne delničar svetovnih podjetij ali Sueškega prekopa.

To ni maharadža bikanerski, ki je pred sedanjo vojno nekoč potoval na Angleško in je tam nakupil za pet vagonov opreme, kopico dragocenih igračk za svoje številne otroke, celo orožarno, vrsto fotografskih in radijskih aparatov, električnih hladilnikov in še raznih čudežev moderne tehnike.

Najbogatejši sodobnik tudi še zdaleč ni mesurski maharadža, čigar zbirko draguljev cenijo na milijardo dinarjev in ki nikoli ne gre na pot brez svete vode iz Gangesa.

Tudi patialski maharadža je prav za prav siromak, dasiprav ima najdragocenejše letalo na svetu, letalo, v katerem je sijajen bar, knjižnica, električna kuhinja, salonček. Letni dohodki patialskega maharadže znašajo v naši vrednosti kakih 300 milijonov dinarjev, rajši nekaj več kakor manj. Toda barodski maharadža ima še šestkrat več dohodkov na leto, pa tudi bavnagarski in katjavarski maharadža se kar igračkata z milijoni.

Niti Aga Khan, ki je duhovni vodja milijonov Indov in muslimanov, ni med najtežjimi bogataši na svetu, čeprav je izmed indijskih veljakov najbolj znan, ker si je pač poiskal preprosto Evropejko za svojo življenjsko družico in ker se je pred sedanjo vojno redno udeleževal velikih konjskih dirk, pri katerih so mu njegovi izbrani konjiči prinašali milijonske nagrade. Te nagrade so bile kakor nاپitnina v primeri z onimi dajatvami, ki mu jih leto za leto plačujejo njegovi podaniki, vztrajno povečujoč njegovo bajno bogastvo.

Ne... bodite nestrpni, kakor hočete: najbogatejši človek na svetu ne izde-

luje in ne prodaja ničesar, še nikoli ni dobil derbyja, nima posebnega letala in v svojih zvrhianih petdesetih letih še ni prestopil meje svoje ožje domovine. In vendar so razni Fordi in lordi v pogledu bogastva pravcati pritlikavci v primeri z njim. Ta oblastnik je Njegovo Visočanstvo Ali Khan, nizam hajderabadski in berarski.

Kar samó premore premičnin, jih cenijo na okroglih sedemdeset milijard dinarjev. To premoženje pa se iz leta v leto večja v znatnih obrokkih, kajti ob vsakem njegovem rojstnem dnevu mu petnajst milijonov njegovih podanikov, bogatih kakor siromašnih, poklanja znatno vsoto denarja. Ko je pred dvema letoma praznoval srebrno poroko, katero je spričo svojega bogastva slavil še dosti skromno, je Ali Khan nizam prejel nič manj kakor sto petdeset milijonov dinarjev v dar. Sleherni podanik, ki želi biti sprejet pri njem v avdienco, mora seči globoko v žep, da položi obol za svojega vladarja.

Hajderabadski gospodar ima trideset palač in čudovito zbirko draguljev, biserov in dragocenosti, ki jih cenijo na petnajst milijard dinarjev. Med drugim je v njegovi lasti sloveči 277-karatni diamant, znan v svetu draguljarjev in ljubiteljev dragotin z imenom «Nizam».

Kljub vsemu bogastvu in kljub dejstvu, da častijo nizama kakor božanstvo in nadčloveka, ne živi ta oblastnik po zgledu princev iz «Tosoč in ene noči». Približno sicer vemo, kolikšno je razkošje na dvorih raznih indijskih maharadž. Toda nizam se ne vdaja razkošnemu življenju onih indijskih princev, ki jih Evropa privlačuje kakor magnet in ki so do sedanje vojne vsako leto zapravljali v njej lepe milijončke. Ali Khan je sila umerjen. Niti tedaj, ko je poslal svoja dva sina študirat v Anglijo, ni prestopil meje svoje države, ki je po površini tolikšna kakor Anglija. O svojem premoženju vodi skrbno gospodarstvo in je na glasu čudaka, da, skopuha. Šel je nekoč sam na sprehod po ulici in si je kupil pri sladoledarju malce sladoleda, pa se je s sladoledarjem brž spričkal, češ da ga odira. Nerao kupuje sinovom in dvorjanikom nove obleke, poklanja jim rajši svoja ponošena oblačila, da jih predelajo zase. Preden sta njegova dva sina odpotovala v Anglijo, so bili vsi križi zaradi potnih računov. Naposled sta sina komaj izvojevala milijon dinarjev naše vrednosti in so se dvorjaniki kar čudili, da sta tako imenitno odrezala.

Medtem ko mnogi indijski glavarji

ob raznih ceremonijah puščajo iz svojih palač črede bleščeče okrašenih slonov — posamezna taka živalca je vredna kaka dva milijona dinarjev — pušča nizam v parado samo po enega rilčarja. Kar se avtomobilov tiče, mu je najbolj priljubljen Rolls-Royce, katerega je bil kupil že pred tridesetimi leti in je doslej prevozil komaj kakih 800 km. Ima pa še dva avtomobila v starosti pet in trideset let.

Skromno udobje mu je zelo všeč, in svojim dvorjanikom kakor tudi Evropecem, ki jih blagovoli sprejeti, rad razlaga, da bi pod šotorom pač živel prav tako dobro kakor v kateri koli svoji palači. Naravnost mrzi vse pridobitve in izume modernega sveta, o radiju noče ničesar čuti. Tudi obleka mu je preprosta. Pri jedi je skoraj sketsko skromen in umerjen, mrzi francosko in angleško pripravo, zlasti sovraži omake in pogostokrat spravlja svoje kuharje naravnost v obup.

Za dohodke svoje države skrbi prav tako vestno, kakor za lastno premoženje. Sestavlja triletna načrte, in davkov ni povišal niti v časih najhujše krize. Upravitelji posameznih pokrajin mu morajo vsako leto polagati natančne račune, ki jih njegovi osebni ministri skrbno prerešeta, vsaka tri leta pa se z njimi zabava tudi nekakšen parlament. Nizamu ni mogoče odrekati skrbi za izboljšanje kmetijstva v svoji državi in zlasti za namakanje sušnih pokrajin. Na konja ga je težko spraviti, na lov ne hodi, ne zanima ga nobena igra, noben šport.

Kadar pa se zvečer umakne svoji družbi in se zapró težka vrata njegove palače, varujoče njegovo bogastvo, tedaj podaniki vedo, kakšni zabavi še najrajši vdaja. Sede za mizo, sanjari in piše pesmi v stihih «irdi», kakor se imenuje posebna oblika hinduškega jezika. Pisanje pesmi je najbogatejšemu človeku na svetu edini užitek.

Prozorno Pelikan nalivno pero

*Če hočeš
komu kaj pokloniti,
pokloni Pelikan!*

Paul Bondy:

Smrtni ŽARKI

Pogostni primeri smrti v sanatoriju v bližini nekega francoskega vele mesta so vznemirili vse prebivalce, in tudi policija se je pričela zanimati za stvar, da je umrla cela vrsta pacientk. Tudi mlada lepota, žena zdravnika, vodje sanatorija, je bila med mrtvimi. Ko pa je sodni zdravnik preiskoval umrlo, skoraj verjeti ni mogel, da ji je bilo šele osem in dvajset let, tako usahlo in shirano je bilo njeno telo, tako hrpava in zgubana njena koža. Ker pa vzlic natančnemu pregledu ni mogel ugotoviti ne zunanjih ne notranjih znakov nasilne smrti, mu slednjič ni ostalo nič drugega, kakor da se je opravičil in ustavil preiskavo.

Sum med ljudstvom pa vendar ni ponehal, in ljudske govorice o obtožbi so krožile v zvezi z zdravnikovo sestro, ki je s svojim mračnim in neprijetnim vedenjem dajala dovolj snovi za razna sumničenja. Vendar bi se bila stvar pozabila, ko bi mlad pomorski častnik, ki se je ravno vrnil z daljših orožnih vaj, ne bil slišal o smrti mlade žene. Prijavil se je preiskovalnemu sodniku in mu v največjem razburjenju povedal naslednjo zgodbo.

«Bil sem zaročenec umrle, ki je pa

nisem mogel poročiti, ker ne ona ne jaz nisva imela dovolj denarja. In ker so bili tudi najini starši proti tej zvezi, sva zaroko razdrla, in kmalu nato sem šel na daljše morsko potovanje. Ko sem se po več mesecih vrnil, je bila moja bivša zaročenka že zdravnikova žena. Vzlic temu sem hotel še enkrat govoriti z njo in sem jo obiskal na njenem domu, pa me zdravnikova sestra ni pustila do nje. Zato sem se odločil, da bom ponoči skušal priti v bližino sanatorija in jo tako morda vsaj od daleč videl. Previdno sem se splazil na vrt in čakal. Nenadoma se je prižgala v oknu slepeča luč, in ženski glas je pričel preplašeno kričati. Tekel sem k vratom in, glasno vpijoč, butal po njih, toda zaman. Vrata so ostala zaklenjena. Že sem hotel priklicati ljudi, ki so stanovali precej daleč od prilično osamljenega sanatorija, ko me je hipoma močan možki — kakor sem pozneje zvedel, zdravnik sam — sunil izpred vrat in, medtem ko me je obdeloval s pestmi, jezno sikal: «Jaz ti bom že pokazal plaziti se ponoči okrog tujih stanovanj!» In ker sem se resnično naskrivaj splazil na vrt in sem bil tisti večer tudi nekoliko pijan,

sem molčal, saj končno nisem vedel, ali se mi ni vse skupaj le sanjalo... Danes pa vem zanesljivo, da je bilo takrat vse resnica.»

Vendar bi se policija ne bila lotila znova tega skrivnostnega primera, ko bi ravno takrat ne bila prispela vest, da je v sanatoriju spet umrla nova bolnica. Tudi tokrat zdravniška preiskava ni prinesla rešitve. Vendar so se odločili, da morajo stvari priti do dna. Mlado uslužbenko policije, ki je že večkrat pokazala svoje zmožnosti, so poslali v sanatorij, kjer naj bi s pomočjo natančnega opazovanja poizkušala razkriti skrivnost številnih smrti. Čeprav je dekle vedelo, da gre tu za življenje in smrt, je bilo vendar pripravljeno, sprejeti to težko nalogo.

Tako so prešli trije dnevi brez posebnega obvestila. Ko pa tudi četrti dan ni dekle ničesar sporočilo, so poslali v sanatorij v poštarja preoblečenega policista, ki naj bi namišljeni bolnici oddal priporočeno pismo. Čeprav uradnik ni mogel osebno govoriti z njo, — zdravnikova sestra mu je vstop v sobo zabranila, je vendar dobil sporočilo od nje, kajti v pobotni knjigi, kjer naj bi potrdila prejem pisma, je našel naslednje besede:

«Na pomoč! Držijo me zaprto in me hočejo usmrtiti s smrtimi žarki.» Zdaj je bilo treba brž nekaj ukreniti. Najprej so spravili zdravnika iz sanatorija, in to na ta način, da so ga pokli-

cali k neki bolnici, ki je imela zelo zamotano bolezen. In ko je prišel v hišo dozdevne pacientke, so ga zaprli. Sedaj policija ni imela več težkega dela. Vdrla je v sanatorij in po daljšem iskanju našla popolnoma izčrpano dekle, z močnim jermenom privezano na posteljo.

Ko je preiskovalni sodnik izjavil zdravniku, da je obtožen umora lastne žene in še šestih drugih bolnic, je skušal ta sprva tajiti, ko pa je videl, da je vse zaman, je priznal svojo krivdo.

«Kriv sem,» je dejal, «prosim vas pa, da se ne dotikate mojega aparata. Če dovolite, bom sestri napisal nekaj vrstic, da bo ona sama prinesla sem mojo iznajdbo.»

Ko je prišla sestra, ji je stopil naproti, ji poljubil roko, potem pa dejal: «Sestra, končano je...» In po teh besedah se je mrtev sesedel na tla. Ko je tudi ženska dvignila svojo roko k ustnicam, jo je hotelo nekaj stražnikov zadržati, toda prepozno. Že čez treutek se je tudi ona mrtva zgrudila. Preiskava je pojasnila, da je svoje prste namočila v neki hud strup, ko je prejela bratovo sporočilo. Očitno so nedolžne vrstice vsebovale neko skrivno znamenje.

Policija tudi ni mogla preiskati zdravnikovega aparata, kajti njegova sestra ga je popolnoma uničila.

Edino napisano obvestilo, ki so ga našli, je bilo nekaj vrstic, načrčanih na manšeti morilskega raziskovalca, ki jih je bil očitno napisal tik pred svojo smrtjo. In te so se glasile:

«Le še štiri... le še tri mesece, in svet bi bil za vedno varen pred strašno boleznijo — pred rakom... Vi blazni tepci, le še nekaj poizkusov bi bilo potrebnih in postal bi rešitelj človeštva. Vi ste pač rešili nekaj človeških življenj, toda mnogi bodo morali zaradi tega še umreti!... Človeški sodniki me ne bodo sodili, umrl bom prostovoljno. Ni me gnala šamopašnost, bilo je...»

Tu so se vrstice prenehale.

Ali je bil le norec? Ali bi bil res postal rešitelj človeštva, četudi za ceno človeških življenj? Kdo ve?...

Helena Jankova:

♡♡♡ Ljubičin ♥ ženin ♡♡♡

«Sicer pa...» Ljubica se je zavrtela na petah in rekla strašno resno: «Sicer pa sem zaročena in zato niti ne mislim na družbo mladih gospodov.»

V obrazu Janka Gorca se ni zganila niti mišica.

«Seveda,» je pomislila Ljubica, «oče bo spet rekel...»

Oče je res rekel dopoldne marsikaj, in Ljubica je neprijetno slutila, da bi oče niti ne pomišljal, da bi jo pretepel, če bi domneval, da bi lahko s palico ukrotil svojo neposlušno hčerko.

Ali ste trudni ali onemogli?

Nekoliko kapljic klasičnega «4711» vdihniti z robčka ali raztrati po čelu in sencih — hitro Vas bo osvežilo.

No. 4711

Pravi
EAU DE
Cologne

iz tvojega vedenja more ta mladenič sklepati samo eno.»

«Rada bi vedela, kaj.»

«Samo to, da si vanj zaljubljena. Proti ljudem, ki se zanje sploh ne zanimamo, se takole ne vedemo, in ker nimaš vzroka, da bi Janka sovražila...»

Ljubica je ošabno odšla, delajoč se vzvišeno nad razpravljanjem o takšni zadevi. Očetu niti ni pojasnila, da je vso njeno jezo na mladeniča povzročilo nekaj besed, katere ji je rekel po svojem prihodu: «To je tista mala Ljubica! Kakor da od takrat, ko sta se zadnjič videla, ni minilo celih pet let! Ljubica se je postavila pokonci in odgovorila:

«Seveda, še zmerom mi je štirinajst let.»

«Pozabljaš, da je to moj gost, in se vedeš tako nemogoče. Ne vem, kaj si bo mislil njegov oče, ko mu bo Janko to pripovedoval.»

Janko je bil sin očetovega starega prijatelja. Dovršil je tehnično srednjo šolo in odprl tehniško pisarno, toda zdaj je bil že tri tedne tukaj, in Ljubica ga je bila že sita.

«Pa zakaj je moral priti ravno k nam...?» se je hotela Ljubica upirati.

«Povabil sem ga,» jo je zavrnil stari gospod, «in kakor sem rekel, Ljubica,

«Ni vam videti več,» je smehljaje se odgovoril, in s tem je bilo sovraštvo zapečaten, ker je bila Ljubica glede na svojo starost nedotakljiva, tem bolj, ker je oče na večino njenih vprašanj kratko odvrnil: «Za to si ti še premlada.»

In zdaj mu je rekla o svoji zaroki samo zato, da bi ne mislil, da se zanj zanima. Bila je zelo razočarana, ker se njegov obraz pri tem ni čisto nič izpremenil.

«Jutri se odpeljem, Ljubica,» je rekel, kakor da ni slišal njenih besed. «Vem, da se boste težko ločili od mene,» je še dodal, «toda ne morem tukaj ostati po vaši izjavi. Jaz...» gledal je nekam skozi okno, «jaz sem mislil na vas nekoliko tako, kakor na svojo bodočo ženo. Žal mi je, Ljubica, da mi niste tega prej povedali.»

Ljubica je zadržala dih. Kaj pravi? Kakšne neumnosti, prijetno neumnosti besede so to?

«Meni je to tudi žal, Janko,» je rekla tiho, in mladenič je dvignil glavo.

«Res?» je rekel presenečen, potem pa se je zasmejal. «Pa kdo je vaš ženin, Ljubica? To je skrivna zaroka, kajne? Vaš oče za njo ne ve?»

Ljubica je bila malo v zadregi. Na pleteni mizici je ležal ilustriran časopis. Na zadnji strani je bil seznam knjig, ki jih je nedavno izdal založnik Svetel. Ljubica je hitro izgovorila to ime. Nesreča pa je bila v tem, da je Janko malo prej prebiral ta časopis in je zdaj vprašal: «Ali je to tale Svetel?»

Ljubica je malo pokimala, Janko je zasadil nohte v dlan.

«Čestitam vam, Ljubica. Oprostite! Zdaj pojdem gor v svojo sobo in si bom pripravil svoje stvari za odhod.»

Obrnil se je, da bi odšel, toda Ljubica ga je prišla pod pazduho.

«Ne, ne smete,» je naglo rekla. «Oče bi mislil, da je to zaradi mene.»

«Samo zato, Ljubica?» je vprašal strogo.

«Ne,» je odvrnila, ne da bi se zavedala, kaj pravi. «Hočem, da ostanete. Zdaj hočem. Jaz... sem si še včeraj strašno želela, da bi vi odpotovali, danes pa... Res želim, da ostanete.»

«To se sicer ne strinja s pojmom zveste zaročenke,» je zamrmral Janko, «toda če zares hočete, Ljubica...?»

Podal ji je roko, in Ljubica jo je zaupno prijela.

Stari gospod je bil tisti večer zelo zadovoljen z vedenjem svoje hčerke,

Tradicijska jamči za kakovost!

*3/4 teže
Kneippove
sladne kave
je dragoceni
sladni sladkor*

Zato je skodelica take kave idealen zajtrk in idealna južina za otroke in odrasle.

Kneippova
SLADNA KAVA

zakaj Ljubica je bila, ne da bi bila sama vedela zakaj, ljubezniva in prijazna. Prav tako drugi dan, čeprav je Janko odločno izjavil, da se bo odpeljal. Popoldne je šla Ljubica v mesto, in v njenih očeh je zažarela radost, ko se je Janko ponudil, da jo bo spremil. Vračala sta se v poletnem večeru, ki je dišal po pokošenem senenu, po poti okrog vrtov, in Ljubica je nenadno rekla čisto nelogično:

«Jutri se zares odpeljete, Janko?»

«Zares. Ne morem tu ostati — z vami — Ljubica. Ne morete se vživeti v moj položaj. Ko bi ravnal tako, kakor si želim, bi vam rekel...»

«Kaj?» je dihnilo dekle, se ustavilo in ga pogledalo.

«Rekel bi vam, da vas imam strašno rad in...»

Pritegnil jo je k sebi in ji zrl v oči. «In najbrže bi vas poljubil, Ljubica, in bi bil v tem trenutku najsrečnejši človek pod temle poletnim nebom.»

«Pa zakaj?» je rekla Ljubica.

«Govorim neumnosti, oprostite, Ljubica! Pozabil sem za trenutek, da ste zaročeni.»

«Seveda,» je reklo dekle in prestrašeno odskočilo, zakaj tik pred njima se je pojavil majhen, debelušast mož.

«Prestrašil sem vas,» se je zasmejal. «Oprostite! Imam majhno vilo nekaj kilometrov od tod. Med potjo se mi je pokvaril voz. Grem v mesto po mehanika. No, ne bojte se me, gospodična,» je dodal, ko je videl, da se Ljubica

še vsa trese. «Saj nisem klatež in potepuh. Sem založnik Svetel.»

Ljubica je obstala z odprtimi usti, toda samo sekundo, potem pa je zbežala. Gospod Svetel se je ozrl za njo, toda preden je mogel izpregovoriti, ga je prijel Ljubičin spremljevalec za roko:

«Tole se vam je posrečilo. Do smrti vam tega ne bom pozabil.» In skočil je za dekletom in jo klical. Deklica je prišla že do vrtnih vrat. Janko jo je hotel prehiteti, preskočil je živo mejo in je stal pred njo, še preden je zaprla vrata.

«Ljubica,» je rekel in jo, veselo se smeje, vzel v naročje. Ljubica je bila tako iznenadena, da ni mogla izreči niti besede odpora. In ko je slednjič nabrala sapo in hotela nekaj povedati, ji je Janko s poljubom zaprl usta. In Ljubiči se je sanjalo nekaj o nebesih.

«In moj ženin?» je vprašala in se mu smehljala vsa srečna.

«Tukaj stoji,» je dejal samozavestno Janko, potem pa se je iznova zasmejal.

«Ampak mučila si me, Ljubica... Le kako si to mogla...»

«Mar sem včeraj vedela, kako te imam rada? Hotela sem te dražiti in, ko si rekel, da se boš odpeljal, sem bila tako nesrečna...»

Spet jo je poljubil na sveža usta in zagrebel glavo v njene goste lase, šepetajoč:

«Mala Ljubica! Moja mala Ljubica!»

In Ljubica — to je čudno — ni protestirala.

Ne pozabite

nakazati ostanek letošnje naročnine in naročnine za pet knjig, t. j. 37 din in pridobite nam novih naročnic

Mala Lojzka pravi malemu Janezku: «Poglej, Janezek, tamle gori leti štokljaj!»

«Neumnost!» reče Janezek prezirljivo. «Štoklje vendar sploh ni. To ljudje samo tako pripovedujejo nam otrokom.»

*

Gospa Copatarjeva je zjutraj trdo prijemala svojega moža, prvič, ker je prišel ponoči pozno domov, in drugič in tretjič in...

«In še z lažnikom povrh sem se morala poročiti!» je jadikovala. «Ponoči si mi rekel, da si bil pri Lahovih, zdaj pa praviš, da si bil v družbi z Miklavčičevimi! Oh, jaz uboga žena!»

«Pomiri se, draga,» pravi gospod Copatar. «Res sem bil z Miklavčičevimi. Samo ponoči nisem mogel izgovoriti tega imena!»

*

Gospa prodajalcu: «Ali je težko biti dober prodajalec čevljev?»

«Ah, ne gospa. To je prav preprosta reč. Ako pride dama in zahteva čevlje šte. 37., ji morate reči: Ampak, milostljiva, 56 vam docela zadostuje, in ji dati številko — 38!»

*

«No, torej, Mac, ali uživate tiste železovite kroglice, ki sem vam jih prejšnji teden predpisal?»

«I ne, gospod doktor! S temi bom počakal do poletja. Poletji toplota železo razteza in tako bodo tudi te kroglice veliko večje.»

*

Učitelj: «Mohamedovi nasledniki so se torej imenovali kalifi! No, povej, Mirko, kako se je imenovala dežela, ki so jo vladali?»

Mirko: «Kalifornija!»

*

Gospa: «Gospod Muha, ali se vam zdi mogoče, da bi komu kar čez noč osiveli lasje?»

Gospod: «Zakaj pa ne! Če se prav spominjam, so vaši lasje celo v eni uri postali plavi!»

Neredna stolica

upliva na ves organizem. Dobro sredstvo za odvajanje, ki zanesljivo deluje in ima prijeten okus, je

DARMOL

Vel. 100. S. Br. 27946/26

— Koliko je trikrat tri? vpraša učiteljica natakrajevega sina.

— Deset.

— Deset?

— Da, z napitnino.

Filmski igralec bi moral sesti zraven leva in mu gladiti grivo, pa si ni upal. Krotitelj mu pravi:

«Nič se ne bojte, tega leva smo vzredili z mlekom.»

Igralec zmaje z glavo:

«To še ničesar ne dokazuje. Mene so tudi vzredili z mlekom, ampak zdaj jem meso.»

*

Neki gospod je prišel v gostilno. Dobro si je ogledal sobo, potegnil s prstom po polici na steni in zamrmral zadovoljno: «Gospod krčmar, tu je vendar vse polno prahu!»

«Hvala lepa!» je zagodrnjal krčmar, «toda sesalo za prah že imam!»

*

Starejši brat: «Vsakemu moraš povrniti in ga premagati z njegovim lastnim orožjem, razumeš?»

Mlajši brat: «No, to bi rad videl, kako boš pičil komarja!»

*

«Mama, kam spadajo ušesa? K obrazu ali k vratu?»

«Zakaj pa hočeš to vedeti, dragec?»

«Zato, ker si rekla naši Lojzki, naj mi umije obraz, in... in ona mi hoče umiti tudi ušesa!»

*

V nežnem objemu sedi novoporočeni parček v praznem kupeju; na poročnem potovanju sta. «Kakšna sreča, ljubica, je pošepetal on in jo je še tesneje privil k sebi, «da imava kupe sama zase!»

«Da,» je vzdihnila, «jaz tako sovražim, če je človek tako stisnjen.»

*

Učitelj: Koliko je to: ena skodelica kave in ena skodelica kave?»

Janko: «Prosim to je en zajtrk!»

Učitelj: «Kako je to?»

Janko: «Glej, tako! Meni daje moja mama za zajtrk vedno dve skodelici kave. Jaz imam belo kavo s Francom zelo rad.»

Učitelj: «Dve skodelici? To je — pri moji veri! — obilen zajtrk!»

Pameten očka.

«Otroci, zdaj morate biti nekaj časa prav pridni, saj veste, da sem si zlo- mil roko in vas ne morem našeškati!»

«SOLE MODROSTI.»

Tako so Turki nazvali prve kavarne, ki so bile tam ustanovljene leta 1550. Po turškem obleganju Dunaja (1863) se je razširila «turška kava» tudi po Evropi. Sčasoma so prišle gospodinje na to, da se lahko napravi iz kave z mlekom, če pridamo dobro mero Francka, izredno prijetna in povrh še redilna pijača. Tako je nastala «bela kava», ki je dandanes vsakdanji zajtrk in južina milijonov ljudi.

Sladni sladkor v vsakdanji prehrani.

Ta fina hrana je postala v toku časa sestavni del vsakdanje prehrane najširših ljudskih slojev. Zakaj jedro Kneipove sladne kave, s katero pripravljajo danes milijoni gospodinj belo kavo,

Letos ste dobili te knjige:

1. Veselo praznujmo — prijetno godujmo.
2. Vedenje, družba, zabava, potovanje, dopisovanje.
3. Skrivnosti sodobnega gospodinjstva.
4. Nova šola za pletenje in kvačkanje.
5. Gospodinjki koledar za leto 1941. dobite v decembru.

Prva knjiga je že stiskana in jo lahko takoj dobite. Ostale štiri boste dobili v prihodnjih mesecih, kakor lansko leto, vsak mesec eno, toda le tedaj, če ste naročnino vnaprej plačali.

Naročnina za teh pet knjig je 37.— din.

Naročnina za «Ženo in dom» je 68.— din.

in naročnina za «Priatelj» in prilogo «Za pridne roke» je 62.— din.

KAR JE ŽE DAVNO PREISKUŠENO JE GOTOVO DOBRO

MOST k srcu

Mnogo je stvari, ki nas ljudi v življenju jezijo: nevljudnost in trma, nered in slaba volja, zavist in užaljena nečimurnost. In tako malo je stvari, ki nam lepšajo vsakdanjost in nas razveseljujejo!

Ravno sožitje z drugimi ustvarja toliko «trenja», ki bi ga ne bilo treba, če bi živeli po Kristovem nauku: «Ljubi svojega bližnjega, kakor samega sebe!»

Za to pa je potrebno, da človek ne misli zmerom na svojo lastno osebo, ampak da si dela most k svojemu bližnjemu in se zdaj pa zdaj vmisli v njegov položaj, njegove potrebe in tihe želje. Šele iz tega izvirajo tiste male, dobrosrčne dobrote, tiste «pozornosti», ki grejejo in bogatijo naše sožitje.

Pozornosti so zmeraj neka vrsta ljubeznivosti in lahko mnogo prispevajo k sreči v hiši in družini. Če razveseli mož ženo ob vsakoletnih praznikih in drugih spominskih dnevih s preprostim šopkom cvetlic, ni velikost darila tisto, kar osrečuje, ampak nežna pozornost moža. — Zakaj glavno ni «kaj», temveč «kako». Majhen šopek vijolic je lahko več vreden kakor draga zapestnica, ki ni stvar srca, ampak stvar denarnice.

Pozornosti v zakonu so zadeva srca in najdejo vselej odmev! Kako rada bo postavila žena svojemu možu najljubše cvetlice na njegovo pisalno mizo!

K pozornostim v zakonu spada seveda tudi še nekaj drugega: ljubeznivo in ne pozornost zbujujoče oskrbovanje moža v tisočerihih malenkostih vsakdanjega življenja. Zajtrk bo veselo skupno sedenje in bo olepšal ves dan, gumb, ki se je na njegovem pla-

šču zrahljal, se prišije, ne da bi mož moral za to prositi, in na njegov god bo na jedilniku to, kar ima on najrajši.

Mož pa bo točno hodil k obedu in večerji, ne bo nosil na čevljih uma-

zanije v sobe, prebrane časopise in knjige bo spet lepo pospravil in ne bo pušchal povsod gumbov, pepela cigar ali cigaretnih škatlic.

Priložnosti imamo v življenju sto in sto, ko lahko pokažemo svojim soljudem vsakovrstne pozornosti. Toda kako redkokdaj to uresničimo! Učimo svoje otroke že zgodaj, da morajo biti pozorni in obzirni. Kako dobro nam de, če priskočijo otroci starim ljudem na cesti na pomoč, če se jim v tramvaju umaknejo s sedeža!

Pozornosti so del človekoljubja. Kdor je pozoren, se samega sebe osrečuje. Ljudje si niso nikoli tako prav od srca do srca, kakor če si izkazujejo medsebojne pozornosti, če si dajejo nekaj čeprav še tako majhnega, a tako, da se vidi, da prihaja to iz srca, iz ljubezni, iz nežno čuteče duše.

Zobna pasta
Chlorodont vsebuje neko sol,

ki razvija pri uporabi kisik; ta povzroča v ustni votlini izločevanje slin in tako na najbolj naraven način skrbi za čistost in zaščito Vaših zob.

Zobna pasta
Chlorodont

IZDELKI DELNIŠKE TISKARNE

D.D. LJUBLJANA

MIKLOŠIČEVA C 16

TELEF. 21-32

